

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
BOSANSKO-PODRINJSKI KANTON GORAŽDE
OPĆINSKI SUD U GORAŽDU
Broj: 45 0 K 041889 23 K 2
Goražde, 08.03.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Općinski sud u Goraždu, sudija Ena Žunić Šapčanin kao sudija pojedinac, uz učešće zapisničarke Ajle Čeljo, u krivičnom predmetu protiv optuženog R.R. zbog krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359 stav 2 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije BiH br. 36/03, 37/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16, 75/17), u daljem tekstu: KZ FBiH, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva Bosansko-podrinjskog kantona Goražde broj T05 0 KT 0002281 21 od 09.09.2021. godine, potvrđenoj dana 10.09.2021. godine, te na osnovu Rješenja Kantonalnog suda u Goraždu broj 45 0 K 041889 23 Kž od 18.05.2023. godine, nakon održanog ponovnog, javnog glavnog pretresa u smislu odredbe člana 331a ZKP FBiH, kojem su prisustvovali optuženi R. R., njegov izabrani branilac, M. C., advokat iz Sarajeva, i tužilac Kantonalnog tužilaštva BPK Goražde Predrag Golubović, dana 08.03.2024. godine, donio je i javno objavio:

P R E S U D U

OPTUŽENI: R.R., sin ... i majke..., rođene..., rođen ... godine u Č., nastanjen u ulici R.J. broj ..., G., po narodnosti..., državljanin ... JMB-a ..., po zanimanju zastupnik ..., oženjen, otac ...djece, završena..., smjer..., neosuđivan,

K R I V J E

što je:

dana 17.03.2021. godine, oko 19,30 sati, u ulici Fazlagića, Grad Goražde, po zaustavljanju od strane policijske patrole Policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja Uprave policije MUP-a BPK Goražde zbog vršenja službenih radnji kontrole saobraćaja, optuženi R. R. odbio da postupi po usmenoj naredbi ovlaštenog službenog lica M. A., kojom naredbom je zahtijevano da optuženi stavi van pogona svoje terensko motorno vozilo marke BMW, model X5, registarskih oznaka ...kojim je upravljao, pa se oglušio o izdanu naredbu i sa vozilom otpočinjše kretanje prema naprijed i na taj način napada ovlaštenu službenu osobu K. Dž., koji je u cilju utvrđivanja registarskog broja vozila stajao ispred vozila

na udaljenosti od oko 2 m, pa ga nakon ostvarenog kontakta sa vozilom optuženi potiskuje unazad, prisiljavajući oštećenog K. Dž. da se naslonjen rukama na poklopac motora vozila, kreće unazad kako bi izbjegao pad pod vozilo u pokretu, da bi nakon pređenih nekoliko metara K. Dž. pao na svoju desnu stranu na asfaltnu podlogu, gdje je tom prilikom zadobio tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju imaju obilježje lake tjelesne povrede, dok se optuženi R. R. udaljava sa lica mjesta,

dakle, napao službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti, usljed čega je službena osoba lako tjelesno ozlijeđena,

čime je optuženi R. R. počinio krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ F BiH.

pa ga sud primjenom navedenih zakonskih odredbi i odredbi člana 42,43 i 49 KZ FBiH osuđuje

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE I 3 (TRI) MJESECA

Na osnovu člana 202. stav 1 ZKP FBiH, optuženi se obavezuje da u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude naknadi troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 1.857,84, koji se sastoje od troškova vještačenja po vještaku medicinske struke u ukupnom iznosu od 950,40 KM i po vještaku saobraćajne struke u ukupnom iznosu od 807,44 KM, te troškova paušala za rad Suda u iznosu od 100,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

- *Optužnica i uvodne napomene*

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Bosansko-podrinjskog kantona Goražde T05 0 KT 0002281 21 od 09.09.2021. godine, R. R. optužen je, da je radnjama opisanim u izreci ove presude, uz određena odstupanja koja će biti obrazložena u posebnom odjeljku, počinio krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ F BiH. Sudija za prethodno saslušanje potvrdio je optužnicu dana 10.09.2021. godine, nakon čega se optuženi na ročištu za izjašnjenje o krivnji izjasnio da nije kriv za krivično djelo za koje se tereti, nakon čega je zakazan glavni pretres.

Nakon održanog glavnog pretresa, ovaj Sud je donio presudu u predmetu koji se vodio pod brojem 45 0 K 041889 21 K, kojom je optuženi oglašen krivim za počinjenje krivičnog djela za koje se tereti po navedenoj optužnici, te mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 6 mjeseci.

Na pomenutu presudu, žalbu su uložili odbrana optuženog i Tužilaštvo. Odlučujući o žalbama, Kantonalni sud u Goraždu je donio rješenje broj 45 0 K 041889 23 Kž od 18.05.2023. godine, kojim je uvažio žalbu odbrane, te je pomenutu presudu ukinuo i spis vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje, te odredio da će se novi glavni pretres održati pred drugim sudijom.

Sistemskim odabirom sudije, CMS (sistem upravljanja predmetima u sudovima/tužilaštvima) je dana 08.06.2023.godine ovaj predmet dodijelio u rad postupajućoj sudiji, Eni Žunić Šapčanin.

Postupajući u skladu sa odredbom člana 248a ZKP FBiH, Sud je dana 09.08.2023.godine održao predraspravno ročište, na kojem je raspravio određena procesna pitanja, te je u skladu sa odredbom člana 331a ZKP FBiH u vezi sa članom 266 stav 3 istog zakona, donio rješenje kojim je određeno da se strankama vraćaju svi materijalni dokazi koji su u prethodno provedenom prvostepenom postupku bili uloženi, te da će se svi dokazi ponovno izvesti. Na istom ročištu, odbrani i Tužilaštvu su vraćeni svi prethodno uloženi dokazi, uz izuzetak naredbi o vještačenju ovog Suda, koje je Sud na narednom ročištu, tj. ročištu za početak glavnog pretresa, vratio odbrani.

Ponovljeni glavni pretres je počeo dana 19.10.2023.godine.

- *Uvodne riječi*

Odbrana je u uvodnoj riječi istakla da je sam dispozitiv optužnice nezakonit, s obzirom da optuženi nikada nije ispitan na okolnosti iz optužnice u istrazi. Dakle, optuženi je ispitan u istrazi na potpuno drugačiji činjenični opis koji mu nije prezentovan na način na koji je to učinjeno optužnicom.

Tužilaštvo nije iskoristilo pravo na iznošenje uvodne riječi.

- *Izvedeni dokazi*

U toku dokaznog postupka, izvedeni su dokazi optužbe saslušanjem svjedoka-oštećenog Dž. K., te svjedoka N. R., A. M., A. Z., M S., kao i vještaka medicinske struke, prof.dr.sci. V. T. i vještaka saobraćajne struke dipl. Ing.saobraćaja B. N.

Kao materijalni dokazi Tužilaštva, u spis Suda su uloženi:

T1. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog R.R, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-68/21 od 19.03.2021. godine,

T2. Zapisnik o saslušanju svjedoka/oštećenog K. Dž., MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-66/21 od 19.03.2021. godine,

T3. Zapisnik o saslušanju svjedoka M. A., MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-65/21 od 18.03.2021. godine,

T4. Zapisnik o saslušanju svjedoka R N, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-64/21 od 18.03.2021. godine,

T5. Zapisnik o saslušanju svjedoka S.M, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-67/21 od 19.03.2021. godine,

T6. Zapisnik o saslušanju svjedoka Z. A., MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-71/21 od 23.03.2021. godine,

T7. Zapisnik o uviđaju sačinjen na okolnosti izvršenog krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ F BiH, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-2/21 od 17.03.2021. godine,

T8. Izvještaj o kriminalističko tehničkoj pretrazi lica mjesta, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek za kriminalističke tehnike i kriminalističko obavještajne poslove broj knjige uviđaja 32/21 od 17.03.2021. godine,

T9. Izvještaj o kriminalističko tehničkoj pretrazi lica mjesta, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek za kriminalističke tehnike i kriminalističko obavještajne poslove broj knjige uviđaja 33/21 od 18.03.2021. godine,

T10. Crtež lica mjesta, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek kriminalističke tehnike i KDZ-e broj 32/21 od 17.03.2021. godine,

T11. Naredba za pretres, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije broj 07/I-5-2-1/21/DN od 18.03.2021. godine,

T12. Zapisnik o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-01/21 od 18.03.2021. godine

T13. Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-6/21 od 18.03.2021. godine,

T14. Zapisnik o privremenom oduzimanju predmeta, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-6/21 od 18.03.2021. godine,

T15. Izvještaj o izvršenom pregledu Kantonalne bolnice Goražde na ime K. Dž. od 28.03.2021. godine, izvještaj se ulaže u fotokopiji

T16. Izvještaj o izvršenom pregledu Kantonalne bolnice Goražde na ime K. Dž., broj protokola 1428/21 od 08.09.2021. godine,

T17. Izvod iz prijemne knjige protokola Kantonalne bolnice Goražde na ime K. Dž., redni broj protokola 1428,

T18. Naredba za vještačenje tjelesnih povreda, BPK Goražde, Kantonalno tužilaštvo Goražde broj T05 0 KT 0002281 21 od 13.04.2021. godine,

T19. Nalaz i mišljenje provedenog vještačenja sudskog vještaka medicinske struke prof.dr.med.sc. T. V. u predmetu broj T05 0 KTA 0002281 21 od 20.04.2021. godine,

T20. Naredba tužioca za vještačenje po vještaku saobraćajne struke broj T05 KT 0002281 21 od 13.04.2021. godine,

T21. Nalaz i mišljenje provedenog vještačenja sudskog vještaka saobraćajne struke dipl.inž.saob. B. N.u predmetu broj T05 0 KTA 0002281 21 od 24.04.2021. godine,

T22. CD sa fotodokumentacijom uviđaja lica mjesta, broj KU 32/21 od 17.03.2021. godine,

T23. CD sa fotodokumentacijom pretresa u ulici R. J., Grad G., broj KU 33/21 od 18.03.2021. godine,

T24. CD sa fotodokumentacijom vozila i broja šasije, broj KU 41/21 od 13.04.2021. godine,

T25. Prekršajni nalog na ime R. R., MUP BPK Goražde, Uprava policije, PS za KRS, broj 1064797337 od 29.01.2021. godine, fotokopija

Odbrana je kao svoje dokaze provela saslušanje svjedoka D. B., M. O., A. M., O. A., R. P., E. S., E. M., Z. M., B. P., Š.B, D. R. i V. J., kao i saslušanje vještaka saobraćajne struke, dr.sc.dipl.ing.I. M., te je u spis uložila materijalne dokaze:

- O1. Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke I. M. od dana 08.12.2022. godine
- O2. Raspored rada –srijeda Pripadnika policije PS za KRS Goražde za 17/18.03.2021. godine.
- O3. Popratni akt MUP BPK Goražde, Uprava policije, broj: 07/I-03-8769/22 od 23.11.2022. godine sa priložima:
 - a) Patrolni nalog, sa izvještajem, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor uniformisane policije, PS za KRS, broj: KS-229 od 17.03.2021. godine
 - b) Spisak kontrolisanih motornih vozila od 17.03.2021. godine.
- O4. Službena zabiljška, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Policijska stanica Goražde, broj: 07/I-4-4-1-411/21 od 23.03.2021. godine
- O5. Službena zabilješka, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Policijska stanica Goražde, broj: 07/I-4-4-1-408/21 od 23.03.2021. godine
- O6. Službena zabilješka, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Policijska stanica Goražde, broj: 07/I-4-4-1-409/21 od 23.03.2021. godine
- O7. Službena zabiljška, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Policijska stanica Goražde, broj: 07/I-4-4-1-410/21 od 23.03.2021. godine
- O8. Rješenje Kantonalnog tužilaštva BPK Goražde od 22.09.2021. godine

Prilikom ulaganja materijalnih dokaza, odbrana se također pozvala na zapisnike o saslušanju svjedoka K. Dž., M. A. i R. N., (koji dokazi su već uloženi kao dokazi Tužilaštva broj T2, T3 i T4), kojom prilikom je odbrana naglasila da ne osporava autentičnost dokaza T4, a na navedene dokaze se branilac poziva ističući prigovor zakonitosti shodno članu 100. stav 7. i 8. ZKP F BiH.

U smislu odredbe člana 276 stav 2 tačka e) ZKP FBiH, Sud je na ročištu održanom dana 23.02.2024.godine proveo svoj dokazi i to službenu zabilješku koju je sačinila postupajuća sudija dana 22.02.2024.godine na okolnost izvršenog uvida u CMS, gdje je pretragom kroz bazu podataka za lice R. R., utvrđeno da se pred ovim Sudom vodio prekršajni postupak protiv istog lica pod brojem 45 0 Pr 041765 21 Pr, po zahtjevu za sudsko odlučivanje tada okrivljenog R. R. Postupak je rezultirao donošenjem rješenja kojim se okrivljeni oglašava odgovornim, te je izreka rješenja citirana u službenoj zabilješci. Provjerom kroz isti predmet, Sud je utvrdio da je prekršajni postupak pokrenut na osnovu prekršajnog naloga kojeg je Tužilaštvo uložilo u spis kao dokaz T-25.

- *Prigovori odbrane na dokaze Tužilaštva*
- *Prigovor odbrane na dokaz T-1 (Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog)*

Prilikom ulaganja materijalnih dokaza Tužilaštva, kao i u završnoj riječi, branilac je isticao prigovor na zakonitost dokaza T-1, odnosno Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog R. R., MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj 07/I-5-2-68/21 od 19.03.2021. godine. Ovaj prigovor odbrana obrazlaže time da činjenični supstrat sa kojim je tada osumnjičeni upoznat prilikom ispitivanja, ne odgovara u potpunosti činjeničnom supstratu iz optužnice. Razlike koje su za odbranu značajne u tom pogledu, odnose se na opis povreda koje je oštećeni zadobio, s obzirom da je osumnjičenom u istrazi saopćeno da je oštećeni *“zadobio tjelesne povrede praćene krvarenjem”*, dok je u optužnici precizirano o kojim povredama se radi: *“gdje je tom prilikom zadobio tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake, te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju imaju obilježje lake tjelesne povrede, dok se osumnjičeni R. R. udaljava sa lica mjesta.”* Stoga odbrana ističe da se krvarenje ne spominje u optužnici, dok se, s druge strane, navode precizne vrste povreda koje su nanesene oštećenom, a s kojima osumnjičeni nije bio upoznat u istrazi. Dodatno se ukazuje na to da osumnjičenom u istrazi nije bilo poznato da mu je stavljeno na teret da se *“udaljava sa lica mjesta”*. Također se ističe i da osumnjičeni u istrazi nije bio upoznat sa pravnom kvalifikacijom djela za koje se tereti, s obzirom da ga optužnica tereti za djelo iz člana 359 stav 2 u vezi sa stavom 1 KZ FBiH, dok mu je u istrazi saopćeno da mu se na teret stavlja djelo iz člana 359 stav 2 KZ FBiH.

Odredbom člana 92 stav 2 ZKP FBiH, propisano je: *“Na početku ispitivanja osumnjičenom će se saopćiti za koje krivično djelo se tereti i osnove sumnje protiv njega...”*

Stavom 6 iste odredbe, propisano je: *„Ako je postupljeno protivno odredbama ovoga člana, na iskazu osumnjičenog ne može se zasnivati sudska odluka.”*

Odredbom člana 240 stav 5 ZKP FBiH, propisano je: *“Optužnica se ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan.”*

Članom 6, stav 3 tačka a) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (EKLJP), propisano je: *“Svako ko je optužen za krivično djelo ima sljedeća minimalna prava: a) da odmah, na jeziku koji razumije, bude podrobno obavješten o prirodi i razlogu optužbe protiv njega.”*

Uporednom analizom zapisnika o ispitivanju osumnjičenog i dispozitiva optužnice, Sud zaključuje da je prigovor odbrane kojim se ukazuje na nezakonitost dokaza T-1, odnosno na neadekvatno ispitivanje osumnjičenog u istrazi, neosnovan.

Naime, osumnjičeni je u istrazi u dovoljnoj mjeri upoznat sa krivičnim djelom koje mu se stavlja na teret, pa mu je tako saopćeno za koju radnju se tereti, vrijeme, mjesto i način počinjenja krivičnog djela za koje se tereti, predmet i sredstvo počinjenja krivičnog djela, identitet oštećenog, kao i posljedica djela koja je u bitnom dijelu opisana, a to je tjelesna povreda oštećenog. Sasvim je jasno da u trenutku ispitivanja osumnjičenog, a to je 2 dana

nakon počinjenja krivičnog djela, istražnim organima koji su provodili ovu radnju, nije mogla biti poznata precizna medicinska dijagnoza oštećenog, niti je za provođenje radnje ispitivanja osumnjičenog to neophodno. Osumnjičeni je upoznat sa svim bitnim elementima krivičnog djela za koje se tereti, uključujući i kvalikatornu okolnost, odnosno nastupanje lake tjelesne ozljede oštećenog policijskog službenika, s obzirom da je u opisu djela za koje se tereti navedeno “*gdje je tom prilikom (oštećeni) zadobio tjelesne povrede praćene krvarenjem*”, pri čemu je navedeno da se osumnjičeni tereti za djelo iz člana 359 stav 2 KZ FBiH, a koje se odnosi na kvalifikovani oblik djela koji postoji ako je službena osoba lako tjelesno ozlijeđena. Imajući u vidu da je prilikom ispitivanja osumnjičenog u istrazi, isti imao stručnu pomoć branioca, te da na sadržaj zapisnika o ispitivanju nije imao primjedbi, jasno je da mu nije moglo ostati nepoznato da se tereti upravo za nanošenje lakih tjelesnih ozljeda službenog lica, s obzirom da isto proizilazi kako iz pravne kvalifikacije koja mu je predočena, tako i iz opisa djela. Da li su tjelesne povrede bile praćene krvarenjem ili ne, činjenica je koja je u ranoj istrazi varijabilna i koja u konačnici nije ni važna, s obzirom da je bitan element djela nastupanje lake tjelesne ozljede, a ne krvarenje. Vještačenje po vještaku medicinske struke je izvršeno u kasnijoj fazi istrage, kako to i nalaže procesna logika, te zaključak do kojeg je došao vještak medicinske struke, a koji se odnosi na to da je kod oštećenog nastupila laka tjelesna ozljeda usljed počinjenja krivičnog djela optuženog, nije iziskivao ponovno ispitivanje osumnjičenog, s obzirom da nije u bitnom promijenio posljedicu djela koja je osumnjičenom već predočena.

Kada je riječ o završnom dijelu dispozitiva optužnice u kojem je navedeno: “*dok se osumnjičeni R. R. udaljava sa lica mjesta*”, tačno je da isti nije naveden u zapisniku o ispitivanju osumnjičenog. Međutim, Sud ponovno podsjeća da je osumnjičenom u istrazi predočeno djelo za koje se tereti, sa detaljnim opisom svih elemenata krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, upravo u smislu člana 242 stav 1 tačka c) ZKP FBiH (sadržaj optužnice). Činjenica da se tada osumnjičeni udaljio sa lica mjesta nije konstitutivni element krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti, te optužba ima svoju opstojnost i bez iste činjenice, zbog čega Sud nalazi da izostanak pomenutog opisa ne utiče na zakonitost radnje ispitivanja osumnjičenog niti dovodi u pitanje mogućnost podizanja optužnice u smislu člana 240 stav 5 ZKP FBiH.

Suština konvencijske odredbe iz člana 6 stav 3 tačka a) EKLJP je upravo da osumnjičeni bude **odmah** obaviješten o prirodi i razlogu optužbe protiv njega. Dakle, na prvom mjestu je princip hitnosti u obavještavanju osumnjičenog o prirodi optužbe koja mu se stavlja na teret. Objektivni posmatrač ne može razumno očekivati da istražni organi odmah nakon počinjenja krivičnog djela imaju formiran dispozitiv optužnice, niti je ZKP predvidio tako nešto. Svrha obavještavanja osumnjičenog o djelu za koje se teret je da isti bude upoznat sa postupkom koji se vodi protiv njega i sa razlozima takvog postupka, čime se već u ranoj fazi istrage obezbjeđuje jednakost oružja u postupku u mjeri u kojoj je to moguće, s obzirom na tajnost istrage, ali i na objektivne prepreke sa kojima se suočavaju sami istražni organi. Kada bi se odredba člana 92 stav 2 ZKP-a tumačila na način na koji to dbrana čini, uvelo bi se pravilo da je tužilaštvo u obavezi ponovno ispitati svakog osumnjičenog neposredno prije podizanja

optužnice, jer detaljan činjenični opis optužnice tek tada i može biti formiran, a takva obaveza nije propisana ZKP-om niti proizilazi iz odredbe člana 6 EKLJP. Naprotiv, upravo je članom 6 EKLJP apostrofirana obaveza hitnog obavještanja osumnjičenog u ranoj fazi istrage.

Sud ne nalazi osnovanim ni prigovor odbrane koji se odnosi na pravnu kvalifikaciju koja je tada osumnjičenom prezentovana u istrazi. U zapisniku o ispitivanju osumnjičenog navedeno je da mu se na teret stavlja počinjenje krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti, iz člana 359 stav 2 KZ FBiH, te odbrana prigovora činjenici da u nastavku pravne kvalifikacije nije navedeno "u vezi sa stavom 1", kako je to u optužnici precizirano. Sud na ovom mjestu podsjeća da je kvalifikovani oblik svakog krivičnog djela uvijek u vezi sa osnovnim oblikom tog djela, te se veza sa stavom 1 iste odredbe prećutno podrazumijeva, zbog čega istražni organi nisu načinili bilo kakvu povredu ZKP-a prilikom ovakvog načina obavještanja osumnjičenog o djelu za koje se tereti. Naravno da će Tužilaštvo prilikom sačinjavanja optužnice dati precizniju pravnu kvalifikaciju djela, međutim osumnjičeni i njegov branilac su već prilikom ispitivanja u istrazi bili u cjelosti upoznati sa djelom koje se osumnjičenom stavlja na teret, te dodavanja veze sa stavom 1 koje je nastupilo u optužnici ni na koji način ne dovodi u pitanje cjelovito upoznavanje osumnjičenog sa optužbom protiv njega.

I praksa Vrhovnog suda FBiH na koju se odbrana poziva u završnoj riječi u smislu ovog prigovora, podupire prethodni zaključak Suda, imajući u vidu da zaključci iz presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 025867 20 K2 od 09.10.2020.godine koji su se odnosili na to da osumnjičeni u istrazi nije obaviješten o djelima koja mu se stavljaju na teret, zbog čega optužnica nije mogla biti podignuta, očigledno nisu podržani odlukom Vrhovnog suda, s obzirom da je u Rješenju Vrhovnog suda broj 09 0 K 025867 21 Kž 12 od 19.05.2021.godine konstatovano da je žalba Tužilaštva osnovana, te da je doveden u sumnju zaključak suda da predmetna optužnica nije mogla biti podignuta (pomenute dijelove odluke je sama odbrana citirala u završnoj riječi).

- *Prigovori odbrane na dokaze Tužilaštva od T-2 do T-6 (zapisnici o saslušanju svjedoka Tužilaštva iz istrage)*

Odbrana je u toku glavnog pretresa, kao i u završnoj riječi, prigovorila relevantnosti i zakonitosti zapisnika o saslušanju svjedoka Tužilaštva iz istrage, i to svjedoka: Dž. (T-2), A. M. (T-3), N. R. (T-4), M. S. (T-5) i A. Z. (T-6). U tom smislu, odbrana ističe da su ovlaštena službena lica prilikom provođenja radnji saslušanja ovih svjedoka nezakonito postupala, prekršivši odredbe člana 100 stav 7 i 8 ZKP FBiH, s obzirom da svjedocima nisu postavljali pitanja, već su svjedoci „pušteni da prepričaju događaj“, bez da su ovlaštena službena lica postavljala pitanja radi provjeravanja, dopune ili razjašnjenja njihovih iskaza. Usljed navedenog, odbrana je stava da se na tako pribavljenim dokazima ne može zasnivati sudska odluka u smislu člana 11 sav 2 ZKP FBiH. U tom smislu, odbrana se poziva na odluku Ustavnog suda BiH broj: AP-2127/16 od 22.03.2018.godine, kojom je utvrđeno da zapisnik o saslušanju svjedoka nije sačinjen u skladu sa članom 63 i 151 ZKP RS-a, s obzirom da u

istom ne postoje opšta pitanja u kojima je svjedok pozvan da iznese šta mu je poznato o događaju o kom svjedoči, niti mu je postavljeno bilo kakvo pitanje radi provjeravanja, dopune ili razjašnjenja.

U pogledu prigovora relevantnosti, odbrana je navela da iskaz svjedoka Dž.K. nije pouzdan, jer je u suprotnosti sa ostalom subjektivnom i objektivnom dokaznom građom optužbe, te je ovaj svjedok, jednako kao i svjedok A. M., svjedočio na okolnost alkoholiziranosti optuženog, a koja okolnost nije dokazana jer optuženi nije alkotestiran. Nadalje, Tužilaštvo nije provelo materijalni dokaz kojim bi dokazalo da je oštećeni K. dana 17.03.2021.godine bio raspoređen u policijskoj patroli koja je zaustavila optuženog. U odnosu na svjedoka M. S., odbrana ističe da isti ne posjeduje relevantna saznanja o inkriminisanom događaju, jer isti nije čuo razgovor između policijskih službenika i optuženog, niti je vidio kada je optuženi navodno udario ovlašteno službeno lice. Svjedok A. Z. ne posjeduje lična, neposredna saznanja o inkriminisanom događaju.

Kada je riječ o prigovoru zakonitosti na zapisnike o saslušanju navedenih svjedoka u istrazi (T-2 do T-6), Sud najprije ukazuje na relevantne zakonske odredbe.

Odredbom člana 100 stav 7 i 8 ZKP FBiH, propisano je: „(7) *Poslije općih pitanja svjedok se poziva da iznese sve što mu je o predmetu poznato, a zatim će mu se postavljati pitanja radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja. Prilikom saslušanja svjedoka nije dopušteno služiti se obmanom niti postavljati takva pitanja u kojima je već sadržano kako bi trebalo odgovoriti.*

(8) Svjedok će se uvijek pitati otkud mu je poznato ono o čemu svjedoči.”

Uvidom u zapisnike o saslušanju svjedoka (T-2 do T-6), Sud je najprije utvrdio da isti sadrže sve bitne elemente zapisnika, u smislu navođenja vremena, mjesta i razloga sačinjavanja istih, kao i sudionika radnje saslušanja, te sve potrebne pouke za svjedoke u smislu odredbi člana 100, 97 i 98 ZKP FBiH. Zapisnici su na kraju verificirani potpisima ovlaštenih službenih lica koja su ih sačinjavala, kao i samih svjedoka koji su davali iskaz.

Zajedničko obilježje za sve navedene zapisnike je uvodna konstatacija sa kojom započinju izjave svjedoke, a koja glasi: “*Nakon što sam pozvan od strane policijskih službenika Sektora kriminalističke policije MUP-a BPK Goražde, kako bih dao izjavu, na okolnost fizičkog napada na komandira – policijskog službenika K. Dž., prilikom vršenja službene radnje, a od strane R. R., želim da izjavim sljedeće*”, koja konstatacija je u manjoj mjeri varirala ovisno o svojstvu svjedoka koji daje izjave (oštećeni je dao navod o napadu na njega lično, a svjedok S.o napadu na policajca, s obzirom da istog ne poznaje, te mu nije precizirao ime ni funkciju).

Iz ovakve uvodne formulacije vidljivo je da su svi svjedoci bili upoznati o kojeg događaju daju iskaz, te da su svi bili pozvani da iznesu šta im je o tom događaju poznato. Činjenica da su iskazi policijskih službenika (A.M., N. R. i Dž.K.) slični, ili “gotovo identični”, na koju je odbrana ukazivala tokom glavnog pretresa, ne govori ništa o zakonitosti ovih dokaza. Naime, Tužilaštvo u svom odgovoru na navedeni prigovor ispravno ukazuje na to da su 3 policijska

službenika davali iskaze o istoj okolnosti, kojoj su skupa svjedočili, pri čemu se radi o ovlaštenim službenim licima koja su u svakodnevnom susretu sa različitim inkriminiranim događajima o kojima svakodnevno svjedoče, pa im je poznata formula davanja iskaza, stoga ni Sud ne nalazi problematičnom činjenicu da se iskazi ovih svjedoka u bitnom podudaraju, te da su stilski vrlo slični. Njihovi iskazi nisu prepisani, kao što je odbrana insinuirala, u istima su vidljive određene razlike pri formulisanju rečenica i zapažanju određenih detalja, uvažavajući perspektivu iz koje su svjedočili, a imajući u vidu činjenicu da su isti uredno potpisani od strane svih učesnika u istražnoj radnji saslušanja svjedoka, Sud ne nalazi da je autentičnost i zakonitost istih dovedena u pitanje. Nadalje, sama činjenica da svjedocima nisu postavljena pitanja radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja, odnosno da takva pitanja nisu konstatovana zapisnikom, ne čini zapisnike o saslušanju svjedoka nezakonitim. Svi svjedoci su pozvani da iznesu ono što im je poznato o predmetu napada tada osumnjičenog R. na ovlašteno službeno lice, što su isti i učinili i što je uredno zabilježeno u zapisnike, čime je postupljeno po odredbi člana 100 ZKP FBiH. Okolnost da u zapisnicima o iskazima ovih svjedoka nisu konstatirana posebna pitanja i odgovori svjedoka na ta pitanja, ne čini te zapisnike nezakonitim dokazima (v. Rješenje Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 04 0 K 005736 18 Kž 9 od 26.08.2019. godine¹).

Odbrana se u ovom kontekstu poziva na odluku Ustavnog suda BiH broj: AP-2127/16 od 22.03.2018.godine. Ovom odlukom je usvojena apelacija apelanta i utvrđena povreda prava na pravično suđenje. Detaljnim uvidom u pomenutu odluku Ustavnog suda BiH, Sud je utvrdio sljedeće.

U paususu 80 (strana 41 odluke) navedeno je da je *“u zapisniku o saslušanju svjedoka navedeno samo 1 pitanje”*, te da *“ne postoje opšta pitanja kojima je svjedok pozvan da iznese šta mu je poznato o predmetu radi kojeg je pozvan, niti da je postavljeno bilo kakvo pitanje*

¹ Iz Rješenja: *“Neosnovano se žalbom branitelja tvrdi da su iskazi svjedoka N.L., N.K. i M.M, dati ovlaštenim službenim osobama, nezakoniti dokazi i zbog toga što nisu uzeti na način koji propisuje odredba članka 100. stavak 7. ZKP FBiH tj. zbog toga što u navedene zapisnike nisu doslovno unesena pitanja i dati odgovori. Branitelji, naime, u žalbi ističu da iz tih zapisnika proizlazi da su zapisnici o izjavama navedenih svjedoka diktirani od strane ovlaštenih službenih osoba suprotno navedenoj zakonskoj odredbi, pri čemu se ne navode doslovno pitanja i odgovori koji se prepričavaju. Međutim, odredba članka 100. stavak 7. ZKP FBiH, koja se izričito odnosi na tok saslušanja svjedoka u istrazi, propisuje da se poslije općih pitanja svjedok poziva da iznese sve što mu je u predmetu poznato a da mu se pitanja postavljaju samo radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja. Pravilnim tumačenjem navedene odredbe proizlazi da nakon što svjedok, u smislu ove odredbe iznese sve što mu je o predmetu poznato to treba zabilježiti u zapisniku. Iz sadržaja zapisnika o izjavama navedenih svjedoka proizlazi da je upravo tako postupljeno. Iz tog razloga, okolnost da u zapisnicima o iskazima ovih svjedoka nisu konstatirana posebna pitanja i odgovori svjedoka na ta pitanja, ne čini te zapisnike nezakonitim dokazima.”*

*radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja...Stoga, Ustavni sud zaključuje da zapisnik o saslušanju svjedoka ... nije sačinjen u skladu sa odredbama člana 63 I 151 ZKP RS.” Dakle, tačne su tvrdnje branioca da je navedenom odlukom Ustavnog suda problematiziran način sačinjavanja zapisnika o saslušanju svjedoka, međutim Sud naglašava da su svjedoci u predmetu protiv optuženog R. pozvani da iznesu sve što im je o predmetu poznato, kako je to Sud već naveo, stoga se ne radi o identičnoj činjeničnoj situaciji. Pored toga, sam pomenuti nedostatak u formi zapisnika nije doveo do povrede prava na odbranu ni prava na pravično suđenje, već je Ustavni sud usvojio apelaciju iz drugih razloga. Naime, iz pasusa 90 Odluke proizilazi: “Ustavni sud zapaža da su u konkretnom slučaju osporene presude u **odlučujućoj mjeri zasnovane na iskazu svjedoka G.B. Pri tome, Ustavni sud zapaža da apelanti nisu bili u prilici da na glavnom pretresu unakrsno ispitaju ovog svjedoka i na taj način su ostali uskraćeni za mogućnost da diskredikuju iskaz ovog svjedoka kojem je sud poklonio vjeru i koji je bio od odlučujućeg značaja za utvrđivanje krivice apelanata..”***

Dakle, navedeno obrazloženje Odluke Ustavnog suda je upravo povezano sa Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 04 0 K 005736 18 Kž 9 od 26.08.2019. godine na kojeg je ukazalo Tužilaštvo u toku postupka, a iz kojeg proizilazi da sama činjenica da u zapisnik nisu unesena doslovno pitanja i odgovori, ne čini zapisnik po automatizmu nezakonitim dokazom. Pored toga, Sud naglašava da u konkretnom predmetu Sud nije zasnovao svoju odluku na iskazima svjedoka iz istrage, već su isti svjedoci saslušavani na glavnom pretresu, bili podvrgnuti direktnom i unakrsnom ispitivanju, te je Sud cijenio njihove iskaze sa glavnog pretresa, uz manje izuzetke u situacijama u kojima je ukazivano na koliziju (kod svjedoka M. S., u neznatnom obimu iskaza došlo je do kolizije na šta je Tužilaštvo ukazalo, dok je odbrana prilikom saslušanja svjedoka A. M. i N. R. ukazala na nove činjenice koje svjedoci ističu na glavnom pretresu, ne predočavajući pri tome svjedocima iskaze iz istrage).

Sud također ukazuje na Odluku Ustavnog suda BiH u predmetu broj AP 2146/18 od 26.03.2020.g. kojom je odbijena kao neosnovana apelacija protiv presude Suda BiH: “43. S obzirom na navedeno, Ustavni sud smatra neosnovanim apelantovo pozivanje na odluku Ustavnog suda u predmetu broj AP 2127/16 od 22. marta 2018. godine u kojoj je, odlučujući o okolnostima tog slučaja, Ustavni sud utvrdio postojanje povrede prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. i stav 3. tačka d) Evropske konvencije u situaciji kada se osporena presuda kojom su apelanti proglašeni krivim **u odlučujućoj mjeri zasniiva na iskazu svjedoka iz istrage za koji je Ustavni sud zaključio da je nezakonit dokaz, pri čemu je svjedok na glavnom pretresu iskoristio zakonsko pravo da ne odgovara na pitanja, kao i na presudi donesenoj nakon što je taj svjedok zaključio sporazum o priznanju krivnje sa Specijalnim tužilaštvom, zbog čega apelanti nisu imali priliku, u bilo kojoj fazi postupka, dovesti u pitanje njegov iskaz, a taj iskaz je bio od odlučne važnosti za njihovu osudu.”**

Dakle, u ovom predmetu Ustavni sud daje tumačenje svoje odluke broj AP-2127/1 na koju se odbrana poziva jasno naglašavajući da je u okolnostima tog predmeta Sud našao povrijeđeno pravo na pravično suđenje, s obzirom da se osuđujuća presuda u odlučujućoj mjeri zasnivala

na iskazu svjedoka iz istrage koji nije bio podvrgnut ispitivanju na glavnom pretresu, a što u konkretnom predmetu nije slučaj, kao što je to Sud već obrazložio.

Kada je riječ o prigovoru relevantnosti na iskaze svjedoka Tužilaštva, Sud također nalazi da isti nisu osnovani. Na prvom mjestu, u odnosu na iskaz svjedoka-oštećenog Sud ističe da nije tačna tvrdnja branioca kako je isti u suprotnosti sa ostalom dokaznom građom Tužilaštva. Argument odbrane da je oštećeni svjedočio o navodnoj alkoholiziranosti optuženog, a koja nije dokazana alkotestiranjem, nije od značaja za ocjenu relevantnosti iskaza oštećenog, s obzirom da se oštećeni, kao svjedok, samo izjašnjavao o vlastitom dojmu u vezi općeg stanja optuženog, a koji dojam je potvrdio i drugi policijski službenik, A. M. Međutim, činjenica je da je optuženi napustio lice mjeste bez odobrenja policijskih službenika, usljed čega alkotestiranje nije moglo biti provedeno, stoga Sud nije ni našao dokazanom činjenicu da je optuženi bio pod dejstvom alkohola. U tom smislu je neosnovan i prigovor relevantnosti na iskaz svjedoka A. M. Iskazi ovih svjedoka nisu potkrijepljeni objektivnim dokazom – alkotestom, samo iz razloga što ih je optuženi onemogućio u provođenju ove službene radnje, stoga se izostanak takvog dokaza ne može cijeniti nauštrb relevantnosti iskaza svjedoka.

U vezi prigovora odbrane da svjedok-oštećeni nije bio raspoređen u policijskoj patroli dana 17.02.2021. godine, Sud je dao detaljan odgovor u posebnom odjeljku ove presude.

Prigovor relevantnosti na iskaz svjedoka M. S. je također neosnovan, s obzirom da je svjedok davao iskaz na okolnost ličnog prisustva počinjenju krivičnog djela, dakle isti je vidio kako optuženi svojim vozilom gura oštećenog unazad, usljed čega je oštećeni bio prinuđen baciti se ustranu. Također je čuo policijske službenike kako pri tome govore vozaču džipa: “Stani, stani, stani!”. Stoga je iskaz ovog svjedoka relevantan i bio je od značaja za donošenje odluke Suda.

Iskaz svjedoka A. Z. Sud je cijenio u odnosu na okolnosti o kojima je svjedočio, a koje se tiču provođenja službenih radnji policijskih službenika. Jasno je da se iz iskaza ovog svjedoka nisu crpile informacije o samom inkriminisanom događaju, niti je Tužilaštvo u toku postupka pokušavalo nametnuti takav značaj iskaza ovog svjedoka. Iskaz ovog svjedoka ima potkrepljujuću snagu u odnosu na provedene procesne radnje i objektivne dokaze Tužilaštva, u kom obimu je i cijenjen, stoga je prigovor odbrane na relevantnost istog neosnovan.

Prilikom unakrsnog ispitivanja svjedoka M. S, odbrana je ukazivala na navodne nepravilnosti pri sačinjavanju zapisnika o njegovom saslušanju iz istrage, s obzirom da je svjedok saslušan u njegovoj porodičnoj kući. U odnosu na ovaj prigovor, Sud ističe da je razlog saslušanja svjedoka u njegovoj kući pojašnjen pri unakrsnom ispitivanju svjedoka na glavnom pretresu, kada je svjedok naveo da je saslušanje provedeno u doba korone, a da svjedok živi u domaćinstvu sa starom i bolesnom majkom, zbog čega je isti zamolio ovlaštena službena lica da dođu njegovoj kući, kako se ne bi izlagao opasnosti od zaraze. Također je potvrdio da je svojeručno potpisao izjavu koju je tom prilikom dao službenim licima u svojoj kući. Stoga Sud ne nalazi problematičnom opisanu procesnu situaciju, a naročito ne iz ugla zakonitosti dokaza. Mjesto i vrijeme saslušanja svjedoka u istrazi, pa čak i na glavnom pretresu,

prilagođava se okolnostima u kojima se isti nalaze, što je jasno vidljivo iz duha odredbe člana 100 stav 6 ZKP FIBH, kojom je propisana mogućnost saslušanja svjedoka i putem tehničkih uređaja za prijenos slike i zvuka. Pored toga, Sud opet naglašava da je i kod ovog svjedoka u odlučujućoj mjeri cijenio njegov iskaz sa glavnog pretresa, a ne iz istrage.

- *Prigovor na dokaz T-7, T-8 i T-9 (zapisnik o uviđaju i zapisnici o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta)*

Obrana je prigovorila zakonitosti dokaza Tužilaštva T-7 – T-9, iz razloga što je Zapisnik o uviđaju (T-7) sačinjen i potpisan od strane samo jednog službenog lica, M.O., dok drugo službeno lice, A. M., koje je također obavljalo radnju uviđaja, zapisnik nije potpisalo. Obrana također smatra da je Tužilaštvo moralo kao svoj dokaz provesti i saslušanje ovih službenih lica u svojstvu svjedoka. Dalje se prigovorom ukazuje na to da u Izvještajima (T-8 I T-9) nije navedeno koja ovlaštena službena lica su obavljala radnju uviđaja. Također se ističe da u izvještaju (T-9) konstatovano da je od osumnjičenog oduzeto vatreno oružje, iako se naredba za pretres odnosila na pronalazak tragova i dokaza u vezi sa kriptičnim djelom Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti. Pri tome je ukazano na propust ulaganja takve naredbe kao dokaza.

Kod ovog prigovora, Sud najprije nalazi važnim ukazati na relevantan dio odredbe člana 236 ZKP FBiH, koji glasi: “Sve radnje preduzete tokom uviđaja moraju se dokumentovati i detaljno obrazložiti kako u zapisniku, tako i u posebnom službenom izvještaju.” U konkretnom slučaju, dokazi T-7, T-8 i T-9 su povezani i predstavljaju jedinstvenu grupu dokaza prikupljenih u istrazi i sačinjenih na okolnost povezanih istražnih radnji. Naime, dokazom T-7 (Zapisnik o uviđaju) navedeni su detalji o prvim obavještenjima o počinjenom krivičnom djelu, sastav komisije za uviđaj – koju su činili A. M. i M O., potom detaljan opis događaja i nalazi uviđaja. Zapisnik je potpisala samo inspektorica A. M. (a ne M. O., kako to odbrana tvrdi). Prigovor odbrane da je i službenik O. morao potpisati zapisnik o uviđaju nije osnovan, jer je zapisnikom samo konstatovano njegovo prisustvo uviđaju u okviru komisije za uviđaj, dok je isti svoje istražne radnje zadokumentovao dokazima koji su uloženi kao T-8 i T-9, tj. zapisnicima o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta, koje zapisnike je isti svojeručno potpisao, što je i potvrdio na glavnom pretresu. Dakle, inspektor O. je u okviru svojih nadležnosti sačinio izvještaje koji su pratili zapisnik o uviđaju sačinjen od strane inspektorice M.. S obzirom da odbrana svojim dokazima nije dovela u pitanje zakonitost provedenih radnji, Sud nije našao potrebnim saslušavati inspektoricu M., dok je lice M. O. svakako i saslušan u okviru dokaza odbrane, te su upravo njegovi navodi potvrdili pravilnost poduzetih istražnih radnji.

Kada je riječ o oduzimanju vatrenog oružja od tada osumnjičenog, Sud ističe da oduzeti predmeti nisu bili predmetom razmatranja ovog postupka, stoga njihovo oduzimanje nije relevantno za predmetnu odluku Suda. Sud se na pretpretresnom ročištu održanom dana 09.08.2023.godine bavio ovim pitanjem u smislu razjašnjenja sudbine oduzetih predmeta i eventualnog prijedloga za njihovo vraćanje, međutim odbrana se već u toj fazi izjasnila da nema potrebe odlučivati o tom prijedlogu, odnosno prijedlog je povukla, s obzirom da je

oružje oduzeto u okviru upravnog, a ne krivičnog postupka. Stoga Sud ne nalazi da oduzimanje pomenutih predmeta može biti od uticaja na zakonitost radnje pretresanja.

- *Prigovor na dokaz T-10 (Crtež lica mjesta)*

Odbrana je prilikom ulaganja materijalnih dokaza Tužilaštva, prigovorila relevantnosti dokaza T-10, tj. crteža lica mjesta, iz razloga što na istom nisu konstatovane povrede oštećenog.

Uvidom u pomenuti dokaz, Sud je utvrdio da je na strani 2 dokumenta, u okviru rubrike “opis događaja”, konstatovano da prilikom pada policijskog službenika, isti zadobio tjelesne povrede i odvezen je u Urgentni centar K. b. G. radi ukazivanja ljekarske pomoći. Stoga je prigovor odbrane neosnovan, jer je očigledno da su ovim dokazom konstatovane tjelesne povrede oštećenog, a o čijoj vrsti i obimu se mogao izjasniti samo liječnik koji je izvršio prijem pacijenta, dok medicinski nalazi nisu obavezan element Crteža lica mjesta.

- *Prigovor zakonitosti na dokaz Tužilaštva T-12, zapisnika o pretresanju putničkog motornog vozila i pomoćnog objekta*

Tokom glavnog pretresa, odbrana je prigovarala na zakonitost dokaza Tužilaštva T-12, odnosno zapisnika o pretresanju pmv marke BMW X5 i pomoćnog objekta-garaže u vlasništvu optuženog, od dana 18.03.2021.g. Prigovor se tiče navodne nepravilnosti prilikom sačinjavanja zapisnika, pri čemu se ukazuje na to da svjedoci N. O. i M. B., nisu svojeručno potpisali zapisnik. Odbrana ovu tvrdnju potkrepljuje navodnom činjenicom da je optuženom uručena verzija zapisnika koja ne sadrži potpise svjedoka. Na osnovu takve tvrdnje, odbrana je najprije predlagala pribavljanje nespornih potpisa svjedoka od Agencije za zaštitu ličnih podataka, koji prijedlog je potom prerastao u prijedlog za vještačenje po vještaku grafološke struke, a na bazi nespornih potpisa koji će se izuzeti od svjedoka u MUP-u BPK. Nakon što je Sud izdao naredbu MUP-u BPK za pribavljanje takvih potpisa od svjedoka pretresa, te nakon što je MUP i postupio po naredbi, koji rezultati su dostavljeni vještaku grafološke struke imenovanom od strane odbrane, kojem je i izdata naredba za vještačenje, vještak se izjasnio da mu dostavljeni materijali nisu dovoljni za potrebnu analizu, te da bi bilo potrebno pribaviti dodatne dokumente. Nakon što je Sud tražio od odbrane da precizira svoj zahtjev za pribavljanjem dokumentacije potrebne za vještačenje, odbrana je na ročištu za nastavak glavnog pretresa održanom dana 21.11.2023.godine odustala od ovog dokaznog prijedloga, stoga vještačenje po vještaku grafološke struke nije provođeno.

Uvidom u sadržaj osporavanog zapisnika o pretresanju, Sud uočava da isti sadrži sve elemente koje zapisnik ove vrste mora sadržavati, u smislu odredbe člana 76 stav 1 ZKP FBiH i člana 168 stav 3 istog zakona. Naime, u zapisniku su pored uvodnih i općih podataka konstatovane činjenice na kojem predmetu, gdje i po čijoj naredbi se vrši radnja pretresanja, potom prisustvo ovlaštenih službenih lica koja vrše radnju pretresanja, prisustvo zapisničara, vlasnika stvari i dva svjedoka. U nastavku je identificiran oduzeti predmet, a to je motorno vozilo marke BMV X5, za koje je nesporno da je predstavljalo sredstvo učinjenja krivičnog djela, na koje se u tom momentu sumnjalo. Također je konstatovano da je radnja pretresanja

izvršena bez prigovora bilo kojeg lica i bez upotrebe sile, dok su na kraju zapisnika rubrike za potpis svih prisutnih lica uredno popunjene, te je na dokument stavljen pečat Uprave policije.

Iz ovakvog sadržaja zapisnika Sud ne uviđa bilo kakve nepravilnosti, a naročito ne nezakonitosti u smislu člana 11 ZKP FBiH. Naime, imena dva prisutna svjedoka su uredno navedena na strani 1 zapisnika, pored njihovih imena unesene su adrese istih i njihovi matični brojevi, a na strani 3 zapisnika su rubrike za potpis ovih lica uredno popunjene. Da li su u rubrici za potpis svjedoka zaista stavljeni njihovi potpisi ili je njihova imena “neko dopisao”, na šta je odbrana nastojala ukazati tokom ovog postupka, Sud nije našao dovedenim u pitanje bilo kakvom uvjerljivom tvrdnjom niti dokazom. Naime, sama tvrdnja da odbrana posjeduje neku verziju zapisnika koji nije potpisan od strane ovih svjedoka, pri čemu se takva verzija ni ne ulaže u spis, pa ista teza nije provjerljiva, nema procesni značaj. Teoretski, čak i ako postoji takva verzija zapisnika, ona je mogla biti sačinjena na licu mjesta kao dodatni primjerak na koji je zaboravljeno da se stavi potpis i slično, što ne ukazuje na krivotvorenje potpisa na zapisniku koji je uložena kao dokaz Tužilaštva, a koji sadrži sve elemente zapisnika. Sud napominje i to da su lični podaci svjedoka utvrđeni na strani 1 zapisnika, a da se sam optuženi lično potpisao na svaku stranu zapisnika, te da je radnja pretresanja provedena bez primjedbi, iako je već u toj fazi optuženi mogao istaći prigovore na nepravilnosti, ukoliko su iste postojale.

Pored toga, Sud podsjeća na odredbu člana 11 ZKP FBiH koja definiše nezakonite dokaze: *“(1) Zabranjeno je od osumnjičenog, optuženog ili bilo koje druge osobe koja učestvuje u postupku iznuđivati priznanje ili kakvu drugu izjavu.*

(2) Sud ne može zasnovati svoju odluku na dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, niti na dokazima koji su pribavljeni bitnim povredama ovog zakona.

(3) Sud ne može zasnivati svoju odluku na dokazima koji su dobijeni na osnovu dokaza iz stava 2. ovog člana.,,

Dakle, ne dovodi svaka nepravilnost u preduzimanju istražnih radnji automatski do nezakonitosti dokaza. Da bi se dokaz okvalifikovao kao nezakonit, isti treba biti pribavljen povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima ili bitnim povredama ZKP-a. U konkretnom slučaju, odbrana nije ukazala na to iz kojeg razloga bi nepravilnost pri sačinjavanju zapisnika, čak i da je postojala, predstavljala bitnu povredu ZKP-a, kada odredbama člana 76 i 168 ovog Zakona nije propisano da se na zapisnicima koji nisu sačinjeni u skladu sa ovim odredbama, ne može zasnivati odluka Suda. Ni Sud nije mogao doći do takvog zaključka, imajući u vidu da u postupku nije sporno da su svjedoci zaista i prisustvovali radnji pretresanja, između ostalog i zato što su njihovi matični brojevi uredno navedeni na zapisniku, pri čemu se ne može polaziti od pretpostavke zloupotrebe položaja od strane istražnih organa u tom smislu, te su svi ostali elementi zapisnika uredni, dok niko od svjedoka u toku pretresa nije doveo u sumnju takvu činjenicu, a na sam sadržaj zapisnika nije bilo prigovora po izvršenoj radnji pretresanja.

- *Prigovor na dokaze T-15 – T-17 (izvještaji o izvršenom pregledu oštećenog Kantonalne bolnice Goražde i izvod iz prijemne knjige protokola)*

Odbrana je istakla prigovore relevantnosti na dokaze od T-15 do T-17, odnosno izvještaje o izvršenom pregledu oštećenog Kantonalne bolnice Goražde i izvod iz prijemne knjige protokola, problematizirajući datume na ovim dokumentima, te ukazujući na to da se oštećeni tek u 20:30 sati javio ljekaru, kada nisu konstatovane povrede na koje je ukazivao sam oštećeni.

Sud ističe da dokaz T-16 predstavlja originalni izvještaja o izvršenom pregledu lica Dž.K., dr.Z. G.-P., KB Goražde. Dokument izvještaja sačinjen je dana 08.09.2021.godine, sa poveznicom na broj protokola 1428/21. U izvještaju je konstatovano da se oštećeni dana 17.03.2021.godine javio u UC sa povredama dlanova i kuka koje su detaljnije opisane u samom dokumentu, uz dijagnozu i terapiju. Isto je potkrijepljeno i dokazom T-15, odnosno kopijom izvještaja od 28.03.2021.godine, sa identičnim sadržajem. Iz dokaza T-17, tj. izvoda iz prijemne knjige protokola KB Goražde, uočljivo je da se pod rednim brojem protkola 1428 nalazi ime pacijenta Dž. K, sa opisanim povredama koje su identične onim iz Izvještaja koji predstavlja dokaz T-16. Na ovom izvodu navedeno je vrijeme njegovog sačinjavanja, a to je 20:30h. Dakle, povezivanjem pomenutih dokaza nesumnjivo se dolazi do zaključka da se oštećeni dana 17.03.2021.godine oko 20:30 javio u Urgentni centar Kantonalne bolnice Goražde, kada su konstatovane povrede na njegovim dlanovima i kuku, a koje su bile predmetom vještačenja po vještaku medicinske struke. Stoga činjenica da sam izvještaj ne nosi datum 17.03.2021.g nije sporna, s obzirom da je u istom decidno naveden datum javljanja pacijenta, koji je jasno doveden u vezi sa izvodom iz prijemne knjige protokola, pri čemu se treba imati u vidu da dokument nosi naziv "Izvještaj o izvršenom pregledu", a priroda izvještaja je referisanje na prošle događaje. Razlog sačinjavanja ove vrste dokumenta nalazi se u internim procedurama Kantonalne bolnice Goražde, što je Sudu poznato i iz drugih predmeta, te Sud ne nalazi da pomenute datumske postavke dovode u sumnju vrijeme javljanja oštećenog ljekaru. Pored toga, i iz dokaza T-8, izvještaja o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta proizilazi da je u večernjim satima dana 17.03.2021.godine izvršeno fotografisanje oštećenog ispred UC KB Goražde, pri čemu su slikani tragovi zemlje i prašine i oštećenja na policijskoj uniformi oštećenog, a u koju fotodokumentaciju je Sud imao uvid iz dokaza T-22, koja je prezentovana neposredno i na glavnom pretresu.

- *Prigovor na dokaz T-19 (nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, prof.dr.med.sc.V. T.)*

Odbrana je prigovorila zakonitosti dokaza T-19, odnosno nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, prof.dr.med.sc.V. T., iz razloga što vještak nije u cjelosti postupio po naredbi, te je prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja koristio nemedicinsku dokumentaciju koja nije bila sastavni dio optužnice, te odbrana nije upoznata sa istim dokazom.

Kada je riječ o dijelu prigovora koji se odnosi na necjelovito postupanje po naredbi Tužilaštva, što je odbrana obrazložila time da je u nalazu navedeno da je vještaku stavljeno u zadatak da odredi međusobni položaj između optuženog i oštećenog u trenutku nanošenja tjelesnih ozljeda, Sud ističe da je očigledno da je ovaj zadatak omaškom dodan u nalaz i mišljenje, što je i sam vještak na glavnom pretresu objasnio, s obzirom da su to standardni zadaci za ovu vrstu vještaka. Uvidom u dokaz T-18, odnosno samu naredbu Tužilaštva za vještačenje, vidljivo je da takvo nešto vještaku nije ni stavljeno u zadatak, stoga nema ništa sporno u činjenici da se vještak nije izjašnjavao na tu okolnost.

Kada je riječ o prigovoru koji se odnosi na korištenje nemedicinske dokumentacije koja nije ni predložena kao dokaz u optužnici, odnosno izvještaja o preduzetim mjerama i radnjama, Kriminalističke policije PU Goražde od 19.03.2021.godine, Sud ističe sljedeće. Tačno je da je vještak u svom nalazu i mišljenju naveo da je koristio pomenutu nemedicinsku dokumentaciju, odnosno dokument koji nije predložen kao dokaz Tužilaštva. Međutim, vještak je na glavnom pretresu decidno izjavio da bi *njegov nalaz i mišljenje bili identični i da nije imao na raspolaganju Izvještaj od 19.03.2021.godine*, kojeg je odbrana osporavala. Pri tome, Sud napominje da se vještak prilikom usmenog iznošenja svog nalaza i mišljenja jasno referisao samo na medicinsku dokumentaciju iz spisa, dok je u odnosu na pomenuti nemedicinski dokument naveo da mu je bio na raspolaganju, ali se ne može sjetiti šta je pisalo u njemu.

Poređenjem nalaza i mišljenja vještaka sa medicinskom dokumentacijom iz spisa, Sud je utvrdio da je ovakav stav vještaka osnovan, s obzirom da su sve bitne činjenice kojima se isti rukovodio prilikom davanja svog nalaza, navedene u samoj medicinskoj dokumentaciji, zbog čega Sud ne nalazi da je došlo do povrede prava na odbranu u konkretnom slučaju, niti da je ovaj dokaz nezakonit. Naime, u samom izvještaju o izvršenom pregledu KB Goražde od 28.03.2021.godine navedene su okolnosti u kojima su nastale povrede oštećenog, odnosno „(pacijent) navodi da je na radnom mjestu poznata osoba autom krenula na njega. Zadržao ga šakama.“ Vještak je, povezujući sredstvo nanošenja povreda oštećenom sa samim povredama koje su konstatovane u izvještaju bolnice, dao razumno i logično objašnjenje da su povrede mogle nastati djelovanjem vozila, kako je to nalazom opisano, odnosno da je vozilo bilo podobno sredstvo za nanošenje ozljede te vrste. Sud naglašava da je primarni značaj ove vrste dokaza, odnosno nalaza i mišljenja vještaka, upravo vrsta i stepen povreda koje su nastale na strani oštećenog, a koje utiču na pravnu kvalifikaciju djela. Način nanošenja povreda Sud je na prvom mjestu cijenio iz drugih dokaza, dok konstatacija vještaka medicinske struke da je vozilo podobno sredstvo za nanošenje ovih povreda, predstavlja dodatni, potkrepljujući dokaz na tu okolnost.

- *Prigovor na dokaz T-21 (nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, B. N.)*

Odbrana je isticala i prigovor zakonitosti na dokaz T-21, tj. nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, B. N., iz razloga što je isti prilikom sačinjavanja svog nalaza i mišljenja koristio iskaze svjedoka iz istrage, za što odbrana smatra da je zabranjeno odredbom člana

113 stav 2 ZKP FBiH, s obzirom da činjenice koje su svjedoci iznijeli ne predstavljaju neposredna saznanja vještaka, niti su iskazi svjedoka iz istrage pouzdani materijalni dokazi, već to svojstvo stižu tek njihovom ocjenom od strane Suda. Dalje, odbrana ističe da je vještak koristio medicinsku dokumentaciju koju nije naveo u svom nalazu i mišljenju, te da je isti propustio vršiti fotografisanje prilikom vještačenja.

Navedeni prigovor odbrane, Sud ne nalazi osnovanim. Odredbom člana 113 stav 2 ZKP FBiH propisano je: *„Prilikom davanja nalaza i mišljenja o predmetu koji se pregleda, vještak će se oslanjati na dokaze na koje su mu ukazale ovlaštene službene osobe, tužitelj ili sud. Vještak može svjedočiti samo o činjenicama koje proizlaze iz njegovog neposrednog saznanja, osim ako se prilikom pripreme svog nalaza i mišljenja nije koristio informacijama na koje bi se opravdano oslanjali ostali stručnjaci iste struke.”*

Stavom 3 iste odredbe propisano je: *“ Vještaku se mogu davati razjašnjenja, a može mu se dopustiti i da razmatra spise. Vještak može predložiti da se izvedu dokazi ili pribave predmeti i podaci koji su od važnosti za davanje njegovog nalaza i mišljenja. Ako prisustvuje uviđaju, rekonstrukciji događaja ili drugoj istražnoj radnji vještak može predložiti da se razjasne pojedine okolnosti ili da se osobi koja se saslušava postave pojedina pitanja.”*

Sud ne nalazi da citirana odredba implicira zabranu korištenja iskaza svjedoka iz istrage prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja vještaka. Naprotiv, iz stava 3 člana 113 ZKP-a FBiH proizilazi da se vještaku može dopustiti da razmatra cjelokupne spise, što se u praksi nerijetko i dešava, te da sam vještak može aktivno učestvovati u prikupljanju dokaza. Naime, ako vještak može predlagati da se saslušavanom svjedoku postave pitanja (koju mogućnost ZKP nesumnjivo daje upravo iz razloga kako bi vještak odgovore na takva pitanja koristio u svom nalazu i mišljenju) onda je jasno da isti može koristiti i zapisnike o već saslušanim svjedocima (*ko može više, može i manje*). U konkretnom slučaju, vještak je koristio dokumentaciju iz spisa ovog predmeta, a koja je predložena kao dokaz u optužnici, između ostalog i iskaze svjedoka kao i medicinsku dokumentaciju. Tvrdnja odbrane da vještak ne može koristiti iskaze svjedoka iz istrage jer takvi iskazi nisu pouzdani materijalni dokazi, već to svojstvo stižu tek njihovom ocjenom od strane Suda, nije tačna, jer bi se takvim tumačenjem došlo do stava da vještak ne može koristiti gotovo nijedan dokaz iz istrage, s obzirom da svi dokazi podliježu kritičkoj ocjeni Suda. Tužilaštvo je u obavezi vještaku omogućiti uvid u spis predmeta kako bi isti mogao kvalitetno dati svoj nalaz i mišljenje, a konačnu ocjenu svih provedenih dokaza daje Sud.

U odnosu na korištenu medicinsku dokumentaciju, Sud također naglašava da vještak u svom nalazu i mišljenju nije naveo da je istu koristio, međutim isto nije od suštinskog značaja, prije svega jer je u naredbi Tužilaštva navedeno da će vještak dati svoj nalaz na osnovu dokumentaciju iz spisa predmeta, uz sva prethodno data obrazloženja koja se odnose na obavezu Tužilaštva da vještaku omogući uvid u spis predmeta. Pri tome je uvidom u sam nalaz i mišljenje vještaka, a i na osnovu njegovih odgovora na unakrsna pitanja odbrane, Sud mogao zaključiti da je medicinska dokumentacija korištena kao sporedna dokumentacija, jer

su informacije iz iste iskorištene na način da je vještak u svom zaključku spomenuo da je došlo do pada i povređivanja pješaka. Iste informacije vještak je mogao crpiti iz svih drugih dostavljenih dokaza, kako iz iskaza svjedoka, tako i iz zapisnika o uviđaju itd, stoga nije vidljivo da je medicinska dokumentacija bila od odlučnog značaja za bilo koji dio nalaza i mišljenja vještaka.

Kada je riječ o prigovoru koji se tiče izostanka fotografisanja od strane vještaka, Sud ističe da zakonom nije propisana obaveza vještaka da vrši takvu radnju. Vještak je u spisu predmeta imao dostupne već sačinjene fotografije, stoga nije jasno iz kojeg razloga bi postojala izričita obaveza vještaka da vrši pomenutu radnju, niti na koji način bi izostanak takve radnje povlačio nezakonitost dokaza. O samoj dokaznoj snazi nalaza i mišljenja vještaka, te o činjenicama koje je Sud koristio iz istog dokaza, Sud se izjasnio u drugom dijelu ove odluke.

- *Prigovori na dokaze T-22, T-23 i T-24 (CD-ovi sa fotodokumentacijom)*

Obrana je prigovorila zakonitosti i autentičnosti CD-ova sa fotodokumentacijom uviđaja sa lica mjesta (T-22), pretresa u ulici R. J. br.. G. (T-23) i vozila i broj šasije (T-24), iz razloga što iz datuma fotografija proizilazi da iste nisu nastale neposredno nakon događaja, već naknadno, dok u odnosu na fotodokumentaciju vozila odbrana ukazuje da je iz iste vidljivo da se vozilo nalazilo vani, a ne u garaži MUP-a, kako je to vještak saobraćajne struke tvrdio.

U odnosu na navedeni prigovor, Sud najprije ukazuje na to da je na okolnost načina sačinjavanja fotografija saslušan svjedok odbrane, M. O., kriminalistički tehničar pri MUP-u BPK, PU Goražde, koji je i prisustvovao uviđaju u porodičnoj kući tada osumnjičenog, dana 18.03.2021.godine. Svjedok je tada, odgovarajući na pitanja odbrane, jasno naveo da digitalni službeni aparat koji je koristio u istrazi u ovom predmetu ne bilježi datum ni vrijeme nastanka fotografije. Nakon obrade i prenošenja fotografija na kompjuter, prikazuje se eventualno vrijeme obrade i slično. Pri tome, svjedok pojašnjava sopstvenu proceduru rada, u okviru koje isti nakon sačinjavanja fotografija iz aparata vadi SD karticu i stavlja je u kompjuter, nakon čega fotografije obrađuje i „reže“ ih na CD ili DVD. U konkretnom predmetu, svjedok daje mogućnost da je SD karticu iz uređaja izvadio dan nakon fotografisanja, ali se ne može pouzdano sjetiti.

Iz navedenog iskaza svjedoka proizilazi da datum koji se prikazuje na fotografijama ne odražava datum samog sačinjavanja fotografija, već datum posljednje obrade iste ili prenosa na drugi medij. S obzirom da svjedok daje mogućnost da je vađenje SD kartice iz uređaja izvršeno naknadno, a kako je i sam, kao autor fotografija, potvrdio zakonitost provedenih istražnih radnji, koja ničim nije dovedena u pitanje, Sud ne nalazi osnovanim prigovor odbrane da su fotografije nastale naknadno, već se održivim i logičnim nameće obrazloženje svjedoka, stručnog lica, da prikazani datum ne predstavlja datum nastanka fotografije, već njene posljednje obrade. Pri tome, Sud napominje da fotografije oštećenog i njegovih povreda nisu bile od odlučnog značaja za donošenje odluke u bilo kom segmentu, s obzirom da je vještak medicinske struke svoj nalaz i mišljenje dao na osnovu medicinske dokumentacije iz

spisa, a ne na osnovu fotodokumentacije, te je Sud imao u vidu fotodokumentaciju samo kao potkrepljujući dokaz.

Činjenica da se vozilo optuženog prilikom fotografisanja nalazilo van garaže, ne utiče na zakonitost same fotodokumentacije, te nije jasno iz kojeg razloga je odbrana istakla ovakav prigovor. Jasno je da odbrana osporava način na koji je vozilo bilo obezbijeđeno u istrazi, ali osvrt na takve tvrdnje, Sud će dati u samom osvrtu na dokaze odbrane.

- *Prigovor na dokaz T-25 (prekršajni nalog na ime R. R. od 29.01.2021.godine)*

Odbrana je prigovorila relevantnosti i zakonitosti korištenja dokaza T-25, odnosno prekršajnog naloga na ime R. R. od 29.01.2021.godine, iz razloga što ovaj dokaz Tužilaštvo nije dostavilo odbrani nakon potvrđivanja optužnice, u smislu odredbe člana 61 stav 3 ZKP FBiH.

Uvidom u dio optužnice "*Dokazi koji potkrepljuju navode optužnice*", Sud je utvrdio da je pod rednim brojem 29 naveden pomenuti prekršajni nalog kao dokaz koji potkrepljuje navode optužnice. Stoga je odbrana znala da navedeni dokaz predstavlja dio dokazne građe Tužilaštva. Imajući u vidu prirodu ovog dokaza i činjenicu da je sam nalog uredno uručen optuženom, kao okrivljenom u prekršajnom postupku, te je isti po ovom nalogu i zahtijevao sudsko odlučivanje, očigledno je da je optuženi bio upoznat sa ovim dokazom i prije nego se samo Tužilaštvo upoznao sa istim, pa je neodrživa tvrdnja odbrane da se "*do ovog procesnog trenutka nije upoznala sa sadržajem ovog materijalnog dokaza*". Odbrana je imala pravo uvida u spis predmeta i ukoliko je uporedbom dokaza koji su dostavljeni od strane Tužilaštva, sa onim što je navedeno u optužnici, primijetila da je omaškom propušteno da se dostavi i ovaj dokaz, mogla je isti zahtijevati od Tužilaštva na uvid.

Međutim, prigovor relevantnosti ovog dokaza, Sud je našao osnovanim. Naime, sam prekršajni nalog po kojem je okrivljeni zahtijevao sudsko odlučivanje, nema značaj za ocjenu Suda o eventualnoj prekršajnoj kažnjavanosti optuženog. Sud je kao svoj dokaz proveo uvid u CMS kojim uvidom je utvrdio da je pomenuti prekršajni postupak protiv optuženog rezultirao donošenjem rješenja kojim se isti oglašava odgovornim. Ovaj dokaz bi mogao biti od značaja prilikom odmjeravanja kazne optuženog, u smislu njegovog prethodnog ponašanja, međutim kako je Tužilaštvo propustilo kao dodatni dokaz provesti izvod iz prekršajne evidencije za optuženog, a imajući u vidu protek vremena, usljed kojeg je pomenuta kažnjavanost mogla biti brisana, to Sud sam prekršajni nalog nije našao relevantnim.

- *Prigovori Tužilaštva na dokaze odbrane*

Prilikom ulaganja materijalnih dokaza odbrane, Tužilaštvo je prigovorilo da nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, I. M., nije sačinjen u skladu sa pravilima struke. Ovaj prigovor je Sud cijenio kao prigovor relevantnosti na nalaz, a imajući u vidu da će se Sud u posebnom odjeljku baviti ocjenom nalaza i mišljenja vještaka, to se na ovom mjestu neće izjašnjavati o prigovoru. Slična situacija je i sa prigovorima na ostale dokaze odbrane, pri čemu je tužilac

istakao prigovor relevantnosti, ne precizirajući tom prilikom iz kojeg razloga se ukazuje na isto, pa je Sud svoju ocjenu relevantnosti i dokazne snage dokaza odbrane iznio u odjeljku u kom analizira provedene dokaze odbrane.

- *Završne riječi*
- *Završna riječ Tužilaštva*

Tužilaštvo je u završnoj riječi navelo da je tokom postupka van razumne sumnje dokazalo da je optuženi izvršio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Saslušani svjedoci optužbe nedvosmisleno, jasno i detaljno opisuju način na koji je to optuženi učinio. Njihovi iskazi obuhvataju ne samo vrijeme izvršenja djela, kao i radnje koje je optuženi poduzimao, već i radnje koje su oni kao ovlaštena službena lica MUP-a BPK-a Goražde poduzeli obavljajući svoje radne zadatke. U tom smislu, Tužilaštvo se osvrće na sadržaj iskaza svjedoka ukazujući na njihove bitne elemente. Potom se osvrće na sadržaj nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, B. N., gdje u bitno navodi da je optuženi pokrenuo vozilo sa mjesta gdje je bio zaustavljen radi saobraćajne kontrole pojačanim startovanjem. Put je u ravni, a vozilo je opremljeno automatskim mjenjačem, pa se nije moglo samohodno pokrenuti, tj. vozilo je mogao pokrenuti samo vozač pritiskom na papučicu gasa. Oštećeni je, nakon odvajanja od vozila, pao na kolovoz zato što je njegovo kretanje dok ga je vozilo guralo, bilo kretanje unazad i nakon odvajanja nije se mogao nastaviti kretati unazad jer bi takvo kretanje bilo neprirodno, pa je radi toga došlo do pada i povređivanja. U odnosu na nastupanje lake tjelesne ozljede oštećenog, Tužilaštvo ukazuje na dokaz proveden vještačenjem tjelesnih ozljeda oštećenog, po vještaku medicinske struke, V. T., opovrgavajući pri tome prigovore odbrane na ovaj dokaz.

U osvrtu na dokaze odbrane, Tužilaštvo ističe da svjedoci D. B., E. S., O. A., A. M. E. M., R. P., Z. M., V. J., M. S., B. P., Š. B. i D. R. ne samo da nisu neposredni očevici događaja, već nemaju ni posredna saznanja o istom.

Iskazi svjedoka D. B., A. M. i E. M. prema stavu Tužilaštva, predstavljaju odraz subjektivnih stavova svjedoka i nisu potkrjepljeni određenim zakonskim ili podzakonskim propisima, te ni na koji način ne mogu oštećenom K. Dž., komandiru PS za kontrolu i regulisanje saobraćaja, koji je dana 17. marta 2021. godine, po nalogu Komesara MUP-a H. M., u službenoj uniformi, kao pretpostavljeno lice vršio nadzor nad radom patrole koja je kontrolisala saobraćaj - oduzeti svojstvo službene osobe.

U odnosu na iskaze svjedoka odbrane E. S., O. A. i R. P. koji svjedoče na okolnosti da li je optuženi konzumirao alkohol prije kritičnog događaja, Tužilaštvo sumnja u istinitost istih, s obzirom da su svjedoci u veoma dobrim odnosima sa optuženim, da su neki od njih i više puta telefonom razgovarali sa optuženim dok je bio u bjekstvu, pa je jasna namjera istih da optuženom daju alibi za radnje koje prethode krivičnom djelu.

Kada je riječ o trećoj grupi svjedoka koju čine V. J., M. S., B. P., Š. B. i D. R., čiji iskazi se odnose na obezbjeđenje vozila optuženog deponovanog u službenoj garaži na platou MUP-a BPK-a Goražde, istima je zajedničko to što su potvrdili da je vozilo bilo obezbijedeno, te da neovlaštena lica nisu mogla pristupiti istom, te su oni potpuno irelevantni iz razloga jer su sve radnje dokazivanja završene do momenta deponovanja vozila u službenu garažu.

Prema stavu Tužilaštva, nalaz i mišljenje vještaka odbrane, dipl. ing. saobraćaja M. I. nisu urađeni u skladu sa pravilima struke i nauke. Nalaz i mišljenje su urađeni paušalno i na pretpostavkama vještaka koje nisu održive i nisu u skladu sa činjeničnim stanjem koje je zatečeno i evidentirano od strane uviđajne ekipe. Također, vještak prilikom izrade Nalaza i mišljenja koristi samo podatke koji njemu idu u prilog, a nemaju veze sa činjeničnim stanjem. Navedeni vještak se nije precizno izjasnio da li se radi o sandučastom ili pontonskom obliku putničkog automobila "BMW X5", te Tužilaštvo nalazi da su i drugi segmenti njegovog nalaza i mišljenja paušalni, što detaljno obrazlaže osvrćući se na korištene parametre vještaka., uz napomenu da je vještak potvrdio da je vozilo optuženog bilo u ispravnom stanju.

Nadalje se ističe da je netačna tvrdnja odbrane da su zapisnici o saslušanju svjedoka nezakoniti jer u iste nisu doslovno unesena pitanja, pri čemu se odbrana pogrešno poziva na Odluku o dopustivosti u meritumu Ustavnog suda BiH broj AP 2127/16 od 22.03.2018. godine. ZKP FBiH u članu 100. stav 7. propisuje tok saslušanja svjedoka te se navodi da se svjedok poslije opštih pitanja poziva da iznese sve što mu je o predmetu poznato, a zatim će mu se postavljati pitanja radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja. Postavljanje tih pitanja ima za cilj da se iskaz upotpuni i da se otklone protivrječnosti i nejasnoće ukoliko ih ima. U tom smislu tužilaštvo ističe i odluku Vrhovnog suda F BiH broj 04 0 K 005736 18 Kž 9 od 26.08.2019. godine u kojoj Vrhovni sud navodi: „*okolnost da u zapisniku o saslušanju svjedoka u istrazi nisu doslovno unesena pitanja i odgovori svjedoka na ta pitanja, ne čini sama po sebi te zapisnike nezakonitim dokazima*“. Uvidom u tačku 80. Odluke o dopustivosti u meritumu Ustavnog suda BiH broj AP 2127/16 od 22.03.2018. godine može se vidjeti da se navedena odluka odnosi na situaciju kada u zapisniku ne postoje opšta pitanja kojima je svjedok pozvan da iznese šta mu je poznato o predmetu povodom kojeg je pozvan, niti je postavljeno bilo koje pitanje radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja, niti su doslovno uneseni dati odgovori. Svjedocima u ovom postupku su postavljena opšta pitanja, a potom su upitani da li imaju prigovora na zapisnik, da li žele da im se isti pročita. Ukoliko nema nejasnoća u iskazu, protivrječnosti koje je potrebno razjasniti, u skladu sa naprijed citiranim zakonskim odredbama i stavovima Vrhovnog suda F BiH te Ustavnog suda BiH, nije bilo neophodno postavljati dodatna pitanja.

Naposlijetku, Tužilaštvo ističe da je teza odbrane da su neka lica željela da “namjeste” optuženom neodrživa i paušalna, jer niko od svjedoka takva saznanja nije prijavljivao nikome.

U pogledu okolnosti koje utiču na odluku suda o vrsti i visini krivično-pravne sankcije, kao otežavajuće okolnosti tužilaštvo nalazi to što je optuženi djelo počinio teretnim vozilom uz svijest da može nanijeti teške posljedice oštećenom, da se udaljio sa lica mjesta čime je pokazao bezobzornost u odnosu na posljedice koje su mogle nastupiti i koje su nastupile, da je

optuženi u kritično vrijeme obavljao funkciju, kao stalnog radnog tijela G., pri čemu kao neko ko je između ostalog, zadužen i za saradnju sa..., i t..., postupa upravo suprotno čineći krivično djelo protiv službene osobe - policijskog službenika, dok za olakšavajuće okolnosti nalazi raniju neosuđivanost optuženog pa predlaže sudu da optuženog oglasi krivim i kazni po zakonu.

- *Završna riječ odbrane*

Branilac je u završnoj riječi naveo da smatra da Kantonalno tužilaštvo Bosansko - podrinjskog kantona nije uspjelo dokazati izvršenje inkriminacije koja je optuženom stavljena na teret optužnicom broj: T05 0 KT 0002281 21 od 09.09.2021. godine, zbog čega smatra da su se ispunili uvjeti da Sud na osnovu člana 299. stav 1. tačka c) ZKP F BiH optuženog R. R. oslobodi optužbe.

Na prvom mjestu, odbrana ističe da su zapisnici o saslušanju svjedoka i iskaz optuženog R. R., u fazi istrage pribavljeni na nezakonit način. Analizirajući sadržaj Zapisnika o ispitivanju osumnjičenog, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga, broj: 07/I-5-2-68/21 od 19.03.2021. godine, odbrana uočava da činjenični supstrat sa kojim je tada osumnjičeni R. R. upoznat prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, u potpunosti ne odgovara činjeničnom supstratu iz Optužnice, broj: T05 0 KT 0002281 21 od 09.09.2021. godine. Prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, tada osumnjičenom je saopćeno da mu se stavlja na teret da je *"... da bi nakon 14,60 metara pao na svoju desnu stranu na asfaltnu podlogu, gdje je tom prilikom zadobio tjelesne povrede praćene krvarenjem"*. U Optužnici je optuženom stavljeno na teret *"... da bi nakon pređenih 14,60 metara K. Dž. pao na svoju desnu stranu na asfaltnu podlogu, gdje je tom prilikom zadobio tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju imaju obilježje lake tjelesne povrede, dok se osumnjičeni R. R. udaljava sa lica mjesta"*.

Uporednom analizom navedenih činjeničnih okolnosti, evidentno je da tada osumnjičenom R. R. prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, nije saopćeno kakve je navodno povrede prouzrokovao policijskom službeniku Dž. K. S druge strane, Optužnicom mu je stavljeno na teret da je policijskom službeniku Dž. K. prouzrokovao *"tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju ima obilježje lake tjelesne povrede"*.

Osim toga, Optužnicom je optuženom R. R. stavljeno na teret da se *"udaljava sa lica mjesta"*, dok sa navedenom činjeničnom okolnošću tada osumnjičeni prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, uopće nije upoznat.

U Optužnici se nigdje ne navodi da su *"tjelesne povrede praćene krvarenjem"*, a što je tada osumnjičenom prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, rečeno da mu se stavlja na teret, te osumnjičenom prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine, nije saopćeno da se *"udaljava*

sa lica mjesta", a koje "krvarenje" nije potvrdio niti jedan svjedok ili vještak optužbe, osim svjedoka - oštećenog Dž. K..

Također, odbrana primjećuje da ni pravna kvalifikacija krivičnog djela koje se optuženom R. R. stavlja na teret Optužnicom, nije istovjetna sa onom pravnom kvalifikacijom za koju je obaviješten prilikom ispitivanja dana 19.03.2021. godine. Naime, optužnicom se optuženom R. R. stavlja na teret krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ F BiH), a u Zapisniku o ispitivanju osumnjičenog od 19.03.2021. godine, stoji da je tada osumnjičenom saopćeno da mu se stavlja na teret krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. KZ F BiH.

Stoga branilac naglašava da je optužba bila dužna pružiti egzaktne podatke tada osumnjičenom R.R. o osnovama sumnje i krivičnom djelu za koje se tereti, jer je to obligatorno propisano odredbom člana 92. stav 2. ZKP F BiH, a što potvrđuje i praksa Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine i Kantonalnog suda u Sarajevu prema kojoj *"... Međutim, sud ne daje razloge zbog čega nalazi da i pored okolnosti da je optuženom saopćeno za koja krivična djela se sumnjiči i da mu je pročitana naredba o provođenju istrage po tačkama od 1. do 18., optuženi nije "adekvatno" ispitan, odnosno, da nije "adekvatno" obaviješten o krivičnim djelima, niti su dati razlozi za zaključak da je optuženi (tada osumnjičeni) "dao svoju odbranu" na osnovu lične pretpostavke o krivičnim djelima za koja se tereti, pa se osnovano žalbom tužiteljice ukazuje da je pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP F BiH. Obzirom na takvu procesnu situaciju, doveden je u sumnju i zaključak suda da predmetna optužnica nije mogla biti podignuta shodno članu 240. stav 5. ZKP F BiH"*.²

Stoga odbrana zaključuje da je iskaz tada osumnjičenog R. R. u fazi istrage pribavljen je protivno odredbi člana 92. stav 2. ZKP F BiH, kao i odredbi člana 6. stav 3. tačka a) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Nadalje, odbana ističe da je prilikom saslušanja svih svjedoka, postupljeno protivno odredbi člana 100. stavovi 7. i 8. ZKP F BiH, budući da im ovlaštena službena lica MUP BPK Goražde nisu postavljala pitanja, a što je vidljivo iz zapisnika o saslušanju svjedoka (od DT-2 do DT-10), nego je saslušanje svjedoka obavljeno na način da su svjedoci pušteni da "prepričaju događaj", bez da su ovlaštena službena lica MUP BPK Goražde postavljala pitanja radi provjeravanja, dopune ili razjašnjenja njihovih iskaza.

U tom smislu, branilac citirati stanovište Ustavnog suda Bosne i Hercegovine prema kojem: *"Ustavni sud zapaža da je u zapisniku interpretirana izjava svjedoka G. B., počev od strane 2. te da zapisnik ima sedam strana i da ih je sve apelant potpisao. U zapisniku je evidentirano samo jedno pitanje ... Ustavni sud zapaža da u zapisniku ne postoje opšta pitanja u kojima je svjedok G. B. pozvan da iznese šta muu je poznato o predmetu povodom kojeeg je pozvan niti da je postavljeno bilo kakvo pitanje radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja ... usljed*

² Rješenje Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 09 0 K 025867 21 Kž 12 od 19.05.2021. godine.

čega zapisnik o saslušanju svjedoka G. B. broj: T 19 0 KTA 0000578 14 od 08. aprila 2014. godine, nije sačinjen u skladu sa odredbama čl. 63. i 151. ZKP RS³.

Svjedok - oštećeni D.K. svjedočio je o činjenicama koje nisu dokazane, pa je tako, svjedok izjavio da je optuženi R. R. navodno bio u alkoholiziranom stanju, te *"kod mene se u tom trenutku pojavila sumnja da isti kod sebe, ili u vozilu posjeduje nešto nedozvoljeno"*, za što ne postoje čvrsti dokazi, jer nije vršeno alkotestiranje optuženog, niti su pak, bilo kakvi nedozvoljeni predmeti pronađeni kod optuženog.

Istovjetna je situacija i sa iskazom svjedoka A. M. koji je također, izjavio da: *"da isti odaje znakove alkoholiziranosti, obzirom na zadah"*, a koja okolnost nije dokazana, budući da optuženi R. R. dana 17.03.2021. godine, nije alkotestiran.

Svjedok N. R. u fazi istrage saslušan je protivno odredbi člana 100. stavovi 7. i 8. ZKP F BiH.

Za odbranu je posebno indikativna činjenica da Kantonalno tužilaštvo Bosansko - podrinjskog kantona, nije provelo materijalni dokaz kojim bi potvrdilo da je svjedok - oštećeni Dž. K. dana 17.03.2021. godine, zaista bio raspoređen da u policijskoj patroli zajedno sa ovlaštenim službenim licima MUP BPK Goražde A. M. i N. R. vrši pojačanu kontrolu saobraćaja.

Svjedok M. S. ne posjeduje relevantna saznanja o inkriminisanom događaju, budući da iako je bio prisutan na mjestu izvršenja predmetne inkriminacije, svjedok nije čuo razgovor između ovlaštenih službenih lica MUP BPK Goraže i optuženog R. R., niti je vidio kada je optuženi navodno putničkim motornim vozilo marke BMW X5, registarskih oznakaudario ovlašteno službeno lice MUP BPK Goražde, Dž. K.

Svjedok A. Z. ne posjeduju lična, neposredna saznanja o inkriminisanom događaju, nego je svjedočio o policijskoj radnji privođenja lica koja ne potkrepljuju navode optužnog akta, jer čin lišenja slobode ili privođenja ne implicira postojanje krivnje.

U odnosu na materijlane dokaze Tužilaštva, odbrana ukazuje na propust uviđajne radnje, jer su uviđaj obavila dva ovlaštena službena lica MUP BPK Goražde, a Zapisnik o uviđaju, MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga, broj: 07/I-5-2-2/21 od 17.03.2021. godine je sačinjen i potpisan samo od strane ovlaštenog službenog lica MUP BPK Goražde, M. O., dok ovlašteno službeno lice MUP BPK Goražde, A. M. koja je također, obavljala radnju uviđaja nije potpisala Zapisnik o uviđaju. Osim toga, Tužilaštvo je propustilo navedena lica predložiti da se saslušaju u svojstvu svjedoka, što odbrana smatra ozbiljnim propustom, jer su provodila istražne radnje u ovom krivičnom predmetu.

- *Izjašnjenje oštećenog Dž. K. na okolnost imovinskopravnog zahtjeva*

Nakon saslušanja oštećenog Dž. K. na ročištu za početak glavnog pretresa održanom dana 19.10.2023.godine, Sud je poučio istog o načinu podnošenja imovinskopravnog zahtjeva u smislu odredbe člana 207 i 212 stav 3 ZKP FBiH, nakon čega je isti na izričit upit Suda da li potražuje isti, odgovorio odrično.

³ Odluka o dopustivosti i meritumu Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj: AP-2127/16 od 22.03.2018. godine.

- *Primjenjivi zakon*

Odredba člana 359 KZ FBiH u relevantnom dijelu propisuje:

- (1) *Ko napadne ili ozbiljno prijeti da će napasti sudiju ili tužioca, ili službenu osobu ili osobu koja joj pomaže u vršenju poslova javne sigurnosti ili sigurnosti Federacije ili dužnosti čuvanja javnog reda, kaznit će se kaznom zatvora od tri mjeseca do tri godine.*
- (2) *Ako je krivičnim djelom iz stava 1. ovog člana službena osoba ili osoba koja joj pomaže lahko tjelesno ozlijeđena ili je krivično djelo iz stava 1. ovog člana učinjeno uz prijetnju upotrebom oružja, učinitelj će se kazniti kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina.*

- *Činjenični navodi*

U toku postupka, Sud je dužan ocijeniti sve dokaze pojedinačno i vezi sa ostalim dokazima, pa onda na osnovu takve brižljive ocjene dokaza izvesti zaključak je li neka činjenica dokazana (član 296 stav 2 ZKP FBiH). Pri tome, prema članu 16 ZKP FBiH, Sud nije vezan ni ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima, već po načelu slobodne ocjene dokaza ocjenjuju postojanje ili nepostojanje neke činjenice. Međutim, ova slobodna ocjena dokaza zahtijeva obrazloženje kako dokaza pojedinačno, tako i svih dokaza zajedno, te dovođenje svih provedenih dokaza u uzajamnu logičnu vezu. Načelo slobodne ocjene dokaza ne predstavlja apsolutnu slobodu. Ta sloboda je ograničena općim pravilima i zakonitostima ljudskog mišljenja i iskustva. Zbog toga je obaveza suda da u obrazloženju presude opiše proces pojedinačne ocjene dokaza, dovođenje svakog ocijenjenog dokaza u vezu s drugim dokazima i izvođenje zaključka o dokazanosti određene činjenice, a kako je to izraženo u odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP 4934/10 od 09.06.2021.godine.

Iz dokaza koje je izvelo Tužilaštvo, a koje odbrana nije uspješno osporila tokom postupka, te dovodeći iste u vezu sa dokazima odbrane, proizilazi da je optuženi R. R. počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Na okolnost događaja opisanog optužnicom Tužilaštva, svjedočili su svjedoci Tužilaštva i to: svjedok-oštećeni Dž. K., svjedoci A. M., N. R. i M. S, kao i svjedok odbrane R. P.

Svjedoci Tužilaštva K. M. i R. su opisali okolnosti u kojima su vršili zaustavljanje vozila optuženog u noći 17.03.2021.godine, način na koji se optuženi ponašao te prilike, kao i samu radnju izvršenja krivičnog djela od strane istog. Pa su tako svjedoci saglasno naveli da se svjedok-oštećeni, komandir policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja (PS za KRS), Dž. K., navedene noći oko 19 sati pridružio policijskoj patroli u vozilu marke volkswagen polo kojim je upravljao policijski službenik A. M., dok je suvozač bio policijski službenik N. R., te su prilikom obilaska ulice R. I. u G..., u pravcu ulice P., primijetili vozilo

koje mijenja pravac kretanja, iz lijeve u desnu traku, pa se javila sumnja da je vozač pod dejstvom alkohola. Stoga je patrola odlučila zaustaviti ovo vozilo, nakon čega je primijetila da se radi o vozilu BMW X5. Patrola je najprije upalila rotaciono svjetlo kako bi signalizirala optuženom da zaustavi vozilo, a s obzirom da se vozilo nije zaustavilo, upaljena je i zvučna signalizacija, nakon čega se vozilo još neko vrijeme ubrzano kretalo, da bi se zaustavilo u ulici F... Po izlasku policijskih službenika iz vozila, primijetili su da je vozač vozila njima od ranije poznato lice, R. R.. Svjedok-oštećeni je potom prošao pored vrata vozača i stao ispred vozila u cilju utvrđivanja registarskih oznaka vozila, kada je svjedok M. izdao naredbu optuženom da ugasi vozilo, s obzirom da je optuženi izjavio da nema kod sebe vozačku dozvolu i potvrdu o registraciji vozila. Međutim, optuženi se oglušio o takvu naredbu policijskog službenika, te je postupio suprotno i stavio vozilo u pogon, te je krenuo prema oštećenom, komandiru K., koji je, u reakciji na takav nalet vozila, stavio ruke na poklopac motora vozila optuženog, krećući se unazad, pokušavajući izbjeći pad pod vozilo, nakon čega je pao na svoju desnu stranu, na asfaltnu podlogu, usljed čega je zadobio povrede na dlanovima i na kuku. Vozilo kojim je upravljao optuženi nastavilo je dalje kretanje prema naselju K... i H... Prilikom pokretanja vozila optuženog, svjedok M. je izdavao optuženom naredbu da stane, o koju naredbu se isti oglušio.

Pomenuti svjedoci su također saglasno izjavili da je vidljivost na tom dijelu puta u trenutku odvijanja inkriminisanog događaja bila dobra, s obzirom da je postojala ulična rasvjeta, kao i izvor svjetlosti iz kuća okolnog naselja, dok su svjetla za osvjetljavanje puta na samom vozilu optuženog također bila upaljena.

Svjedoci su također potvrdili da je u vrijeme inkriminisanog događaja oštećeni nosio policijsku uniformu.

Neposredno prije stavljanja vozila u pogon i njegovog pokretanja u pravcu oštećenog, a nakon što je svjedok M. optuženom izdao naredbu da stavi vozilo van pogona, optuženi se obratio policijskim službenicima riječima: „Šta je, šta hoćete?“, a što su saglasno izjavili svjedoci M. i R.

Iskazi navedenih svjedoka su u odlučnom dijelu potkrijepljeni i iskazom svjedoka-očevica, M. S., koji je kao slučajni prolaznik, na udaljenosti od oko 20 metara od mjesta događaja, najprije čuo kako policajac govori glasno: “*Stani, stani, stani!*”, nakon čega je vidio džipa tamne boje kako se kreće prema policajcu koji je stajao ispred vozila, i koji je potom stavio ruke na haubu motora i kretao se unazad, nakon čega se bacio na stranu, a vozilo je nastavilo da se kreće prema H..... Sud napominje da je ovaj svjedok bio doveden u koliziju u pogledu činjenice ko je izgovorio riječi “*Stani!*”, ali je nakon suočenja sa zapisnikom iz istrage, kojeg je autorizovao, potvrdio da se u istrazi bolje sjećao i da je vjerovatno čuo da su te riječi potekle upravo od policajca, pa je Sud i poklonio vjeru iskazu svjedoka iz istrage, u ovom dijelu, našavši pomenuto obrazloženje kolizije logičnim i uvjerljivim, cijeneći pri tome da je kolizija nastupila u manjem, neznatnom dijelu iskaza svjedoka, dok je svjedok u svim drugim segmentima svog iskaza bio dosljedan. Pri tome je Sud imao u vidu i to da je ovakav navod

svjedoka iz istrage, saglasan sa iskazima svjedoka M. i R. koji su također naveli da je svjedok M. izgovorio riječ: “*Stani!*” više puta.

Branilac je prilikom unakrsnog ispitivanja svjedoka M. i R. ukazao na kolizije u njihovim iskazima u odnosu na iskaze iz istrage, s obzirom da isti u istrazi nisu spomenuli da je svjedok M. govorio: “*Stani!*” optuženom, te su to iznijeli tek na glavnom pretresu. Sami svjedoci su ovakvu razliku u svojim iskazima pojasnili time da su u trenutku davanja iskaza u istrazi bili pod stresom, te se nisu odmah mogli sjetiti svih detalja. Sud je prihvatio pomenuta obrazloženja svjedoka, naročito imajući u vidu da su njihovi iskazi u tom dijelu saglasni kako međusobno, tako i sa iskazom svjedoka S. koji je također naveo da je čuo policajca kako izdaje naredbu optuženom da stane. Stoga je Sud o koliziji odlučio na način da je poklonio vjeru iskazima svjedoka M. i R. koji su dati na glavnom pretresu.

Iskazi pomenutih svjedoka se međusobno, u manjoj mjeri razlikuju u pogledu sporednih činjenica koje se odnose udaljenost na kojoj se oštećeni komandir nalazio od vozila optuženog, te u odnosu na broj metara koje je oštećeni prešao krećući se unazad pod pritiskom vozila optuženog. Tako je sam oštećeni naveo da je u trenutku pokretanja vozila prema njemu, bio udaljen od istog oko 1 do 2 metra, svjedok M. je naveo da je udaljenost iznosila 2 do 3 metra, svjedok R. je naveo da se radilo o udaljenosti od oko 1,5 do 2 metara, dok se svjedok S. nije izjašnjavao na tu okolnost. Kada je riječ o dužini puta koju je oštećeni prešao krećući se unazad pod pritiskom vozila optuženog, oštećeni i svjedok M. se nisu izjašnjavali na ovu okolnost, dok je svjedok R. izjavio da se oštećeni kretao na dužini od 15-20 metara unazad, a svjedok S. je naveo da je dužina puta iznosila oko 2-3 metra.

Pomenute razlike u iskazima svjedoka Sud shvata kao posljedicu individualne percepcije posmatrača koja je nužno uvjetovana tačkom posmatranja i ulogama koje su sudionici/posmatrači događaja imali u istom. Pored toga, Sud ističe da se radi o manjim detaljima događaja u vezi kojih postoje razlike u iskazima, dok su iskazi pomenutih svjedoka u svim bitnim segmentima koji tvore biće samog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, saglasni. Stoga ovakve razlike ne utiču na kredibilitet svjedoka, već je Sud iste cijenio sa aspekta potrebe da se izvrši manja intervencija u činjeničnom opisu djela koje je navedeno u optužnici, a što će biti predmetom posebnog poglavlja odluke.

Dakle, u odnosu na udaljenost oštećenog od vozila, Sud je uzeo da se radi o udaljenosti od oko 2 metra, s obzirom da je to srednja vrijednost na koju su se referirali svjedoci, a u pogledu dužine pređenog puta oštećenog pod pritiskom vozila, Sud je našao da je optuženi izvjesno prešao nekoliko metara, s obzirom da se tačna dužina puta nije mogla utvrditi niti ista predstavlja konstitutivni element bića krivičnog djela. Dakle, radi se o sporednim detaljima bez kojih optužnica zadržava svoju opstojnost i integritet.

Svjedok odbrane, R.P., svjedočio je na okolnost dijela događaja iz optužnice. Naime, svjedok živi u ulici F..., neposredno pored tranzitnog puta, te je u noći 17.03.2021.godine iz svoje kuće čuo glasove, što ga je nagnalo da izađe na terasu i vidi šta se dešava. U trenutku kada je izašao na terasu, vidio je policijsko vozilo kako stoji upaljenih svjetala i neko lice pored vozila, kao i drugo vozilo crne boje koje je već bilo udaljeno od policijskog na oko 100 metara i kretalo se u pravcu K.... Svjedok ističe da nije čuo galamu niti škripu guma. U

odnosu na vidljivost na tom dijelu puta, svjedok ističe da rasvjeta “*ponekad radi, ponekad ne radi*” a na upit Suda da li je radila u punom kapacitetu u vrijeme o kojem isti svjedoči, svjedok ističe “*ne bih se mogao sjetiti*”.

Iskaz pomenutog svjedoka nije u bitnom doprinio razjašnjenju ove krivičnopravne stvari, s obzirom da isti nije vidio sam inkriminirani događaj, niti se čak mogao izjasniti o stanju rasvjete u svojoj ulici za vrijeme događaja. Činjenica da je isti iz svoje kuće čuo “glasove”, koje nije okarakterisao kao galamu ili vrisku, ne govori ništa o samom događaju, niti može poništiti iskaze svjedoka-očevidaca i neposrednih učesnika u događaju koji su saglasno potvrdili da je policajac povikivao optuženom da stane, dok je isti vozilom kretao prema oštećenom. Škripanje guma koje je izostalo u percepciji svjedoka P., a pojavljivalo se u percepciji policijskih službenika, nije bilo važno za donošenje odluke o ovoj krivičnopravnoj stvari, stoga Sud pomenutu činjenicu nije posebno razmatrao. Odbrana je insistirala na izostanku škrife guma nastojeći ukazati na to da se vozilo nije kretalo povećanom brzinom, međutim, brzina kretanja vozila nije ni unesena u dispozitiv optužnice, niti je postojanje samog krivičnog djela ovisno o istoj. U pogledu osvijetljenosti mjesta događaja, Sud je prihvatio kao tačne iskaze svjedoka Tužilaštva koji su saglasno naveli da je ulica bila osvijetljena, te da su na vozilu optuženog bila upaljena svjetla, što je Sud već naveo, a što je omogućilo optuženom da jasno ispred vozila vidi oštećenog.

- *Činjenice utvrđivane vještačenjima po vještacima saobraćajne struke*

Tužilaštvo je kao svoj dokaz provelo saslušanje vještaka saobraćajne struke, dipl.ing.saobraćaj B. N., te je u spis kao materijalni dokaz uložilo nalaz i mišljenje ovog vještaka (T-21). Vještak je imao zadatke da utvrdi: 1) brzinu kretanja vozila marke BMW registarskih oznaka u trenutku kada je isto ostvarilo kontakt sa oštećenim K., potom 2) da utvrdi da li tragovi dlanova oštećenog K. na poklopcu motora ovog vozila odgovaraju fizičkoj konstituciji i položaju oštećenog u odnosu na vozilo, kako to proizilazi iz dokaza, 3) tehničku ispravnost motornog vozila optuženog, 4) da li se vozilo, nakon što je zaustavljeno od strane policijskih službenika, prema uslovima puta i drugim okolnostima, moglo samostalno pokrenuti, nastaviti kretanje i na taj način nanijeti tjelesne povrede oštećenom.

Vještak se u svom nalazu i mišljenju izjasnio da su sistem upravljanja vozila, sistem za kočenje i signalizaciju bili ispravni, pa je u zaključku naveo da su svi sistemi od kojih zavisi bezbjedno upravljanje vozilom bili ispravni.

Potom je naveo da je brzina vozila u momentu naleta na pješaka bila 7,2 km/h, a u momentu odvajanja pješaka od vozila 27 km/h, pri čemu je vozilo guralo pješaka na putu oko 14 m. Istakao je da pri svim brzinama do 30 km/h pješak neće biti nabačen na poklopac motora.

Dalje je vještak konstatovao da položaj ruku kod pješaka i tragovi brisanja na poklopcu motora, imaju tehničku povezanost.

Također je zaključio da se vozilo na ravnom putu nije moglo pokrenuti samostalno.

Odbrana je kao svoj dokaz provela saslušanje vještaka saobraćajne struke, dr.sc.I. M., te je u spis kao materijalni dokaz uložila nalaz i mišljenje ovog vještaka (O-1). Vještak je imao zadatke da utvrdi: 1) brzinu kretanja vozila marke BMW registarskih oznaka u trenutku kada je isto ostvarilo kontakt sa oštećenim K., potom 2) da utvrdi da li tragovi dlanova oštećenog K. na poklopcu motora ovog vozila odgovaraju fizičkoj konstituciji i položaju oštećenog u odnosu na vozilo, kako to proizilazi iz dokaza, 3) tehničku ispravnost motornog vozila optuženog, 4) da li je prilikom pokretanja motornog vozila i njegovom ubrzanju nakon pokretanja, moguće da motorno vozilo gura pješaka u pokretu hodom unazad u dužini od 14,6 m, 5) odredi dinamiku kretanja pješaka unazad u odnosu na motorno vozilo prilikom njegovog pokretanja, te 6) koju brzinu je moglo ostvariti motorno vozilo na dužini od 14,6 m prilikom pokretanja.

Vještak je u nalazu konstatovao ispravnost svih vitalnih sistema i uređaja vještačenog vozila. Dalje je zaključio da je vozilo neposredno prije nezgode i neposredno nakon nezgode cijelo vrijeme bilo u upotrebi i tehnički ispravno, stoga zaključuje da je vozilo i na dan 17.03.2021.g. bilo tehnički ispravno.

Vještak dalje ističe da pri svakom frontalnom naletu vozila sandučastog oblika na pješaka s brzinom većom od 10 km/h tijelo pješaka pada ispod vozila, dok pri naletu na pješaka brzinom većom od 30 km/h izvršava se nabačaj tijela pješaka na poklopac motora i vjetrobransko staklo.

Dalje, nakon izvršenih obračuna po zadatim parametrima, vještak je zaključio da vozilo nije ostvarilo nagli start sa maksimalnom brzinom, jer bi u tom slučaju morali ostati tragovi pneumatika na mjestu naglog starta, što nije zadokumentovano. Vještak smatra da kontakt vozila sa oštećenim ostvaren brzinom koja je mnogo manja od granične brzine 11,62 km/h, jer bi pri svakoj kontaktnoj brzini preko 10 km/h pješak pao pred vozilo, što se nije desilo. Cijeni da je pješak mogao ostati na nogama i nastaviti hod unazad samo pri brzini od 3 do 5 km/h, koja brzina bi bila recipročna brzini kretanja vozila. Stoga nalazi da je brzina vozila prilikom kontakta sa pješakom bila približna 4 km/h, jer je jedino pri takvoj brzini pješak mogao nastaviti svoje kretanje unazad i ostati u uspravnom položaju i izvršiti reakciju stavljanja dlanova na poklopac motora.

U daljem tekstu nalaza vještak navodi da je pješak konstitucije kakvu je imao oštećeni, teoretski mogao ostaviti tragove na poklopcu motora vozila u rasponu koji proizilazi iz dokaza, međutim isti ne može utvrditi da li navodni tragovi dlanova svjedoka na poklopcu motora odgovaraju fizičkoj konstituciji oštećenog u odnosu na motorno vozilo onako kako je navedeno u zpisniku o uviđaju i izjavama svjedoka, jer nema dokaznih tragova brisotina dlanova na poklopcu motora kao ni obima istih iz kojih bi se moglo utvrditi da oni pripadaju oštećenom i da odgovaraju njegovoj konstituciji.

Vještak M. je u usmenom izlaganju svog nalaza i mišljenja na glavnom pretresu izjavio da se vozilo moglo kretati unazad 14,6 m pri brzini od 4 km/h, ali negira da se pod tim uslovima oštećeni mogao baciti ustranu, dok na dalji upit Suda šta bi se dogodilo da je vozilo u zadnjem trenutku ubrzalo, da li bi tada moglo doći do povreda navedenih u optužnici, vještak izjavljuje: „*Možda i bi, ne mogu tačno reći.*“

Sumirajući navode oba vještaka saobraćajne struke, Sud je došao do sljedećih zaključaka.

Nalazima vještaka je saglasno potvrđeno da je vozilo kojim je optuženi upravljao u trenutku počinjenja krivičnog djela, bilo tehnički ispravno, pri čemu su bili ispravni i svi uređaji za kočenje i svjetlosna signalizacija. Pomenuta činjenica je značajna sa aspekta otklanjanja mogućnosti „slučajnog“ pokretanja vozila u pravcu oštećenog, odnosno sa aspekta umišljajnog djelovanja optuženog. Dakle, vozilo je u trenutku počinjenja krivičnog djela bilo pokrenuto voljnim radnjama optuženog.

Dalje, u pogledu činjenice da li tragovi dlanova na poklopcu motora vozila optuženog odgovaraju fizičkoj konstituciji i položaju oštećenog u odnosu na vozilo, također ne postoje značajna mimoilaženja u nalazima dva vještaka. Naime, vještak N. je naveo da položaj ruku kod pješaka i tragovi brisanja na poklopcu motora, imaju tehničku povezanost, dok je vještak M. naveo da je pješak konstitucije oštećenog teoretski mogao ostaviti tragove na poklopcu motora vozila u rasponu koji proizilazi iz dokaza, međutim isti ne može utvrditi da li navodni tragovi dlanova svjedoka na poklopcu motora odgovaraju fizičkoj konstituciji oštećenog u odnosu na motorno vozilo onako kako je navedeno u zapisniku o uviđaju i izjavama svjedoka, jer nema dokaznih tragova brisotina dlanova na poklopcu motora kao ni obima istih. Stoga nijedan vještak ne daje konačan zaključak u pogledu pomenutih brisotina, ali ostavljaju teoretsku mogućnost da je osoba fizičkih karakteristika kao oštećeni, mogla ostaviti tragove koji su opisani u dokazima Tužilaštva, i koji su zabilježeni fotodokumentacijom (dokaz T-23).

Imajući u vidu činjenicu da su 3 svjedoka (M. S., A. M. i N. R.) koja su bila prisutna na licu mjesta, potvrdila da je oštećeni rukama bio oslonjen na poklopac motora, o kojoj činjenici je svjedočio i sam oštećeni K., a kako odbrana ničim nije ukazala na vjerovatnost da su nađeni tragovi poticali ili mogli poticati od bilo koga drugoga, Sud nalazi da je činjenica da su nađene i fotografisane brisotine poticale od oštećenog u dovoljnoj mjeri dokazana. Pri tome je Sud imao u vidu navode vještaka M. da se ne može sa sigurnošću potvrditi od koga potiču brisotine koje su zabilježene tek dan nakon počinjenog krivičnog djela, međutim Sud je uzeo u obzir činjenicu da se radilo o razmaku od samo nekoliko sati od vremena počinjenja djela do pronalaska i fotografisanja vozila na kom su pronađeni tragovi (v.dokaz T-23), pri čemu ne postoje nikakve indicije da je vozilo u tom periodu bilo izloženo kontaktima sa drugim licima (isto je pronađeno u garaži optuženog), a subjektivni dokazi saglasno ukazuju na to da je oštećeni bio oslonjen dlanovima na vozilo u kretanju.

U odnosu na ostale činjenice o kojima su se vještaci izjašnjavali u svojim nalazima i mišljenjima, Sud primjećuje da vještaci nisu bili saglasni po pitanju istih, međutim istovremeno ukazuje da takve činjenice nisu bile od značaja za donošenje sudske odluke.

Naime, brzina kretanja vozila prilikom ostvarivanja kontakta vozila sa pješakom i prilikom odvajanja pješaka od vozila, dužina kojom se pješak kretao unazad i dinamika kretanja pješaka unazad, ne predstavljaju konstitutivne elemente bića krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret. Za dokazivanje počinjenja ovog krivičnog djela, bilo je neophodno dokazati da je izvršen napad na službenu osobu pri vršenju poslova sigurnosti, što je Tužilaštvo uspješno dokazalo prvenstveno provođenjem dokaza saslušanjem svjedoka A. M., N. R., M. S., te samog oštećenog, Dž. K. Pomenuti svjedoci su saglasno izjavili da su vidjeli kako optuženi svojim vozilom gura oštećenog dok je isti primoran kretati se unazad, rukama oslonjen na poklopac motora (pri čemu svjedok S. ne imenuje optuženog, ali navodi da se radilo o terencu, „džip, tamnije boje“), dok oštećeni svjedoči o ličnom doživljaju pomenute situacije. Iz pomenutih dokaza nesporno proizilazi da se napad desio, da je oštećeni bio primoran da se kreće unazad određeno, kratko vrijeme, nakon čega se uspješno odbacio ustranu. Da li se vozilo kretalo brzinom od oko 4 km/h kako je to iznio vještak M., ili je ostvarilo brzinu od 7 do 27 km/h, kako je to tvrdio vještak N., nije od značaja za utvrđivanje postojanja krivičnog djela. Vještaci su bili saglasni u pogledu činjenice da se vozilo sigurno nije kretalo brzinom od preko 30 km/h, jer bi tada oštećeni bio nabačen na poklopac motora, koju činjenicu je Sud prihvatio kao objektivnu i tačnu.

Tačna brzina kretanja vozila nije od ključnog značaja, te ista može biti važna samo sa aspekta utvrđivanja činjenice da li je pješak bio primoran da se odbaci ustranu usljed djelovanja vozila. U tom smislu, za Sud je od značaja navod vještaka M. koji na upit Suda šta bi se dogodilo da je vozilo u zadnjem trenutku ubrzalo (postizući brzinu veću od 4 km/h), da li bi tada moglo doći do povreda navedenih u optužnici, odgovara: „*Možda i bi, ne mogu tačno reći.*“ Dakle, i vještak odbrane ostavlja mogućnost da je do povreda pješaka moglo doći u okolnostima opisanim u dokazima tužilaštva, te Sud iz cjelokupnog iskaza ovog vještaka zaključuje da su male nijanse mogle opredijeliti kretanje pješaka u navedenim okolnostima. Sud ne može i ne smije zanemariti psihološku dimenziju životnog događaja koji je opisan optužnicom, a radi se o neočekivanom nasrtaju vozila velikih gabarita na oštećeno lice, pri čemu životna logika nameće zaključak da će svaka potencijalna žrtva ovakvog nasrtaja zauzeti odbrambeni stav, raširiti ruke oslanjajući se na poklopac motora, kretati se unazad dok tijelom ne uspije ostvariti reakciju bezbjednog uklanjanja sa pravca po kojem se vozilo kreće. Svi ljudi ne reaguju jednako u stresnim situacijama, stoga su matematički proračuni kojima su se vodili vještaci samo okvir koji ne mora imati univerzalnu važnost. U konkretnom slučaju, Sud je na osnovu iskaza navedenih svjedoka-očevidaca, mogao van razumne sumnje utvrditi da je oštećeni zaista bio prinuđen odbaciti se ustranu pod pritiskom vozila, usljed čega je zadobio lake tjelesne povrede. Nijedan dokaz ne ukazuje na mogućnost da je djelovanje bilo koje druge sile, pored sile nasrtaja vozila, dovelo do takvog kretanja i bacanja oštećenog.

Sud dodatno ukazuje na činjenicu da saobraćajno vještačenje nije ni bilo obavezno za dokazivanje počinjenja ovog krivičnog djela, te iz prakse sudova u BiH proizilazi da se kod dokazivanja istovrsnih krivičnih djela, gdje je izvršen napad na službeno lice motornim vozilom, u situaciji kada postoje očevici, nisu uvijek vršila vještačenja po vještaku saobraćajne struke (v. presuda Suda BiH broj S1 3 K 043134 22 K od 14.11.2022.godine⁴). U konkretnom slučaju, vještačenja su izvršena, međutim ista nisu doprinijela razjašnjenju svih okolnosti u kojima je djelo počinjeno, ali s obzirom da takve okolnosti nisu bile od značaja za utvrđivanje postojanja djela, te s obzirom da je Sud sve bitne elemente djela našao dokazanim na osnovu drugih dokaza, Sud je donio svoju odluku upravo na bazi drugih dokaza, dok je nalaze vještaka prihvatio u navedenim dijelovima koji se odnose na tehničku ispravnost vozila i utvrđivanje mogućnosti da tragovi dlanova na vozilu potiču od oštećenog.⁵

- *Postupanje oštećenog u svojstvu službene osobe – sporno pitanje*

Oštećeni Dž. K. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je u inkriminisano vrijeme postupao kao komandir Policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja (PS za KRS) po osnovu usmene naredbe tadašnjeg komesara M. H. da izađe sa patrolom na teren, kako bi vršio nadzor i usmjeravanje rada u cilju poboljšanja radnih rezultata. Prije dolaska na dužnost obavijestio je dežurnog operativnog službenika operativnog centra MUP-a BPK da će raditi od 19,00 sati.

Svjedoci Tužilaštva, A.M. i N. R., policijski službenici PS za KRS kojima je komandir Dž. K. izdao patrolni nalog za dan 17.03.2021.godine, na glavnom pretresu su saglasno naveli kako je pristupanje komandira patroli predstavljalo uobičajenu praksu, te da je komandir K. i ranije izlazio sa njima na teren, kao rukovodni radnik. Dakle, pomenuti svjedoci nisu uočili ništa neobično u samom pridruživanju komandira njihovoj patroli.

Obrana je tokom glavnog pretresa problematizirala svojstvo u kojem je oštećeni Dž.K. postupao u inkriminisano vrijeme, nastojeći opovrgnuti ili dovesti u sumnju činjenicu da je oštećeni dana 17.03.2021.godine oko 19,30 sati, bio na službenoj dužnosti, odnosno da je postupao zakonito. Na ovu okolnost, odbrana je provela dokaze saslušanjem svjedoka: D. B., A. M., E. M. i Z. M., kao i materijalne dokaze O-2 (raspored rada pripadnika policije PS za KRS za 17/18.03.2021.g) i O-3 (patrolni nalog od 17.03.2021.g. i spisak kontrolisanih motornih vozila na dan 17.03.2021.g.).

⁴ Iz ove odluke uočljivo je da je vršeno vještačenje po vještaku medicinske struke, koji nalaz i mišljenje su uloženi kao dokaz Tužilaštva, s obzirom da je takva vrsta vještačenja obavezna za dokazivanje lake tjelesne povrede, za razliku od vještačenja po vještaku saobraćajne struke koji dokaz nije provodan.

⁵ O dokaznoj vrijednosti iskaza vještaka, v.Hajrija Sijerčić-Čolić, „Kirivčno procesno pravo“ Knjiga I, Pravni fakultet Univerziteta u Sarajevu, Sarajevo, 2012., str.439 („*Također, sud može donijeti odluku na osnovu drugih dokaza sa kojima raspolaže, odnosno ako drugih dokaza nema, uzima se da je činjenica koju je sud trebalo da utvrdi vještačenjem – ostala nedokazana.*“)

Svjedok D. B. je, kao trenutni komesar Uprave policije Goražde (od 15.10.2022.godine na ovoj poziciji) naveo kako u svojoj praksi ne komunicira direktno sa komadirima policijskih stanica, već sa načelnicima organizacionih jedinica koji su njima nadređeni. Također je opisao proceduru izlaska na teren komandira, ističući da se radi o vanrednim situacijama kada bi komandir svakako morao sačiniti izvještaj, odnosno „neku prateću dokumentaciju“. Prilikom unakrsnog ispitivanja razjašnjeni su prethodni navodi svjedoka, koji potvrđuje da komesar može izdati usmenu naredbu komandiru policijske stanice i da je isti dužan postupiti po takvoj naredbi ukoliko je ista zakonita. Dalje je potvrdio da je komandir dužan sačiniti izvještaj u slučaju postupanja po usmenoj naredbi komesara i da izostanak takvog izvještaja povlači disciplinsku odgovornost, te negira da je protiv oštećenog Dž. K. proveden disciplinski postupak u vezi njegovog postupanja u inkriminisano vrijeme, dodajući da bi on proveo takav postupak da je tada bio komesar. Također ističe da komandir nadzire uvijek rad policijskih službenika, zbog toga je i postavljen na to mjesto. Prilikom daljeg razjašnjenja iskaza svjedoka i na upite Suda, svjedok odgovara da ne zna da li je nekim propisom zabranjeno da komesar izdaje direktne naredbe komadirima, naglašavajući da on može i svakom policajcu izdati naredbu, međutim smatra da to nije dobra praksa. Dalje ističe da je u inkriminisano vrijeme bio na drugoj poziciji, a o predmetnom slučaju je upoznat samo neformalno, međutim tvrdi da je „*tadašnji komesar pogrešno postupio dižući komandira saobraćajne policije i izvodeći ga na teren*“.

Svjedok A. M., trenutni načelnik Uprave policije, 2021.g. je bio načelnik operativnog centra (tada je bio pod suspenzijom), a 2022.g. je bio načelnik jedinice za profesionalne standarde. Nakon što je odbrana svjedoku prezentovala raspored rada policijskih službenika za 17.03.2021.g. kao i patrolni nalog od 17.03.2021.g, svjedok potvrđuje da su shodno istim dokumentima u rasporedu rada za dan 17/18.03.2021.g, od poslijepodnevni sati bili policajci N. R. i A. M.. Potom pojašnjava vlastiti način rada u smislu sačinjavanja planova rada za naredni mjesec i sl, a vezano za priključivanje komandira u radu patrole ističe da se isti može staviti u raspored rada kroz plan pojačanih mjera i aktivnosti. To se dešava u slučaju vanrednih okolnosti i po naredbi načelnika. Nakon što mu je branilac prezentovao spisak kontrolisanih vozila za dan 17.03.2021.g, svjedok navodi da je u okolnostima pojačane kontrole učesnika u saobraćaju to jako mali broj kontrolisanih vozila, da bi se očekivalo da će biti mnogo veći broj kontrolisanih vozila. Potom objašnjava da komesar može izdavati direktno komandiru naredbe ako nema načelnika, ali i tada komandir mora sačiniti izvještaj o postupanju. Ukoliko izostane sačinjavanje izvještaja, to povlači disciplinsku odgovornost. Prilikom unakrsnog ispitivanja svjedok razjašnjava da komesar, s obzirom na funkciju koju obavlja, može izdavati i pismene i usmene naredbe svima, uključujući i komandira, te da je komandir nakon postupanja po takvoj usmenoj naredbi dužan sačiniti izvještaj, a ukoliko isto izostane, pokreće se disciplinski postupak, te mu nije poznato da je protiv oštećenog Dž. K. pokrenut takav postupak. Na upit Suda svjedok odgovara da bi se u skladu sa praksom, nakon takvog postupanja komandira po usmenoj naredbi komesara morala sačiniti službena zabilješka odmah nakon preduzimanja radnje. Na dodatni upit branioca da li je komesar dužan da sačini neki dokument nakon izdavanja usmene naredbe, svjedok ne može odgovoriti sa sigurnošću, smatrajući da je trebalo u izvještaju biti evidentirano kome je izdao naredbu.

Svjedok E. M., trenutni komandir PS za KRS (u posljednje 2 godine), ističe da shodno svojoj praksi, na teren izlazi kada ima partolni nalog na svoje ime. Potvrđuje da su prema rasporedu rada i patrolnom nalogu od 17.03.2021.g., na taj dan, u poslijepodnevnim satima, na dužnosti bili policajci N. R. i A. M.. Ističe da od kad je on na poziciji komandira, nije dobijao direktno naredbe od komesara, te da smatra da bi takve naredbe vezano za priključivanje patroli na terenu mogle uslijediti samo u vanrednim situacijama (saobraćajne nezgode, lišenja slobode lica i sl). Smatra da bi postupanje po eventualnoj usmenoj naredbi komesara, moralo biti zadokumentovano u smislu sačinjavanja nekog izvještaja. Na upit Suda odgovara da je za vrijeme dok je on komandir PS za KRS, komesar D. B.. Ni ovom svjedoku nije poznato da je proveden disciplinski postupak protiv Dž. K..

Svjedok Z. Mr., policijski službenik, u inkriminisanom periodu bio zaposlen u policijskoj stanici Goražde. Naveo je da nije bilo uobičajeno da komandir izlazi sa patrolom na teren, međutim na upit Suda odgovara da u inkriminirano vrijeme nije radio u PS za KRS, tj.u vrijeme mandata komesara H...

Iz materijalnog dokaza odbrane O-2 proizilazi da je za dan 17/18.03.2021.g predviđeno da kao rukovodni radnik u okviru PS za KRS postupa Dž. K. od 08,00 do 16,00h, a da kao policijski službenici u vremenu od 15 do 23h na rejonu Grad Goražde-Ustikolina postupaju N. R. i A. M. Iz dokaza O-3 proizilazi da je komandir PS za KRS, Dž. K., izdao patrolni nalog za dan 17.03.2021.g, shodno kojem se policajcima N. R. i A. M. stavlja u zadatak da u vremenu od 15 do 23 h na relaciji Grad Goražde-Ustikolina sa službenim vozilom marke Polo reg.broja vrše pojačanu kontrolu saobraćaja sa akcentom na alkohol i ostale prekršaje u saobraćaju. U pratećem dokumentu, tj.spisku kontrolisanih motornih vozila na dan 17.03.2021.g, navedeno je da su kontrolisana ukupno 4 pmv, od kojih je posljednje kontrolisano vozilo zaustavljeno u 19,20 h u ulici Fazlagića, BMW X5, registarske oznake ..., vozač R. R.

Iz svih provedenih dokaza na pomenutu okolnost, u bitnom, saglasno proizilazi sljedeće: da je trenutna praksa u upravi policije BKP, za vrijeme mandata komesara D. B., dakle od 2022.g, takva da komesar ne izdaje direktno naredbe komandiru, ali da nikome nije poznato da postoji propis koji zabranjuje da komesar izdaje takve naredbe; potom da bi u slučaju da se izdaju takve usmene naredbe bilo neophodno tako nešto potkrijepiti naknadno sačinjenim izvještajem ili službenom zabilješkom (pri čemu niko od saslušanih svjedoka ne govori na kojim propisima bi se temeljila i takva obaveza), a da propuštanje sačinjavanja takve zabilješke/izvještaja povlači disciplinsku odgovornost, te niti jednom svjedoku nije poznato da je protiv oštećenog Dž. K. proveden disciplinski postupak u vezi ovog događaja.

Dakle, u situaciji u kojoj oštećeni kao tadašnji komandir PS za KRS tvrdi da je izašao na teren sa patrolom po usmenoj naredbi svog nadređenog, komesara H.e, pri čemu 2 policijska službenika sa kojima je izašao u patrolu, A. M. i N. R., saglasno navode da je tada postojala takva praksa i da ovo nije bio izolovan slučaj da komandir izlazi sa njima na teren kada se rade pojačane kontrole, kako je to i proizilazilo iz patrolnog naloga za dan 17.03.2021.g, a što

dokazima odbrane nije na ozbiljan način dovedeno u pitanje, Sud je poklonio vjeru iskazima oštećenog i svjedoka M. i R., nalazeći da je u inkriminisano vrijeme oštećeni postupao po usmenoj naredbi svog komesara.

Naime, puko ukazivanje odbrane na suprotnu praksu rada za vrijeme prethodnog i trenutnog komesara (a na koje suprotnosti su svjedoci odbrane suptilno ili direktno ukazivali), ne pozivajući se pri tome na zakonske ili podzakonske propise na kojima bi bilo koja od te dvije prakse bila zasnovana, samo po sebi nije od značaja. Naprotiv, iz tvrdnji svjedoka odbrane koje su ukazivale na to da bi se morao pokrenuti disciplinski postupak protiv komandira koji na neki način neovlašteno/nepropisno postupi po usmenoj naredbi komesara ili ne sačini izvještaj/zabilješku o svom postupanju (pri čemu je Sud elastično tumačio iskaze svjedoka s obzirom da su se izjašnjavali o hipotetičkim situacijama, pa su i njihovi odgovori bili pomalo neodređni), nakon čega nijedan svjedok nije mogao potvrditi da je protiv komandira K. pokrenut disciplinski postupak, nameće se silogizam da komandir K. nije nepropisno postupio izašavši na teren sa patrolom.

Ukazivanje odbrane na činjenicu da iz dokaza O-3, tj. spiska kontrolisanih motornih vozila na dan 17.03.2021.g, proizilazi da su kontrolisana ukupno 4 pmv, od kojih je posljednje kontrolisano vozilo zaustavljeno u 19,20 h u ulici Fazlagića, BMW X5, registarske oznake, vozač R. R., samo dodatno potvrđuje navode oštećenog da je zaista mogla postojati potreba da se komandir pridruži patroli, s obzirom da je patrola do dolaska komandira zabilježila veoma mali broj kontrolisanih vozila (3 vozila), iako je trebala raditi na pojačanoj kontroli, kako je to navedeno u patrolnom nalogu.

Svjedok A. M. je tvrdio da bi komandir u situaciji postupanja po usmenoj naredbi komesara odmah morao sačiniti službenu zabilješku. U konkretnom slučaju, komandir je za vrijeme obavljanja radnog zadatka bio povrijeđen, stoga je jasno da nije bio u mogućnosti sačinjavati službene zabilješke istog dana ili u određenom vremenskom periodu (potrebno je uzeti u obzir da je isti bio na bolovanju usljed zadobijenih povreda). Da li je komandir naknadno sačinio službenu zabilješku kako je to i naveo na glavnom pretresu, te da li je dostavio komesaru i da li je bio uopće dužan da je dostavlja komesaru, stranke nisu dokazivale, a Sud nije našao za potrebno utvrđivati ove činjenice u okviru svojih dokaza s obzirom da odbrana nije na uvjerljiv način dovela u pitanje zakonitost postupanja komandira. Naprotiv, svjedok odbrane, trenutni komesar Uprave policije, D. B., na glavnom pretresu je naveo da „*odgovorno tvrdi da je tadašnji komesar pogrešno postupio dižući komandira saobraćajne policije i izvodeći ga na teren*“. Dakle, iz njegovog iskaza u konačnici proizilazi tvrdnja da je sam komesar postupio pogrešno i da je izdao naredbu komandiru, iz čega se ne može derivirati nepravilno postupanje komandira. Na ovom mjestu Sud napominje i da je odredbom člana 43 stav 5 Zakona o policijskim službenicima BPK propisano kao obaveza policijskog službenika: „*Policijski službenik će i tokom i izvan radnog vremena djelovati na način koji odgovara interesu i ugledu Uprave policije.*“, a kako odbrana nije učinila vjerovatnim da je postupanje oštećenog van njegovog radnog vremena bilo protivno interesu uprave policije, već se logičnim nameće zaključak da je pomoć i nadzor nad radom policajaca samo moglo ići

u prilog interesima službe, pri čemu odbrana nije ukazala niti na jedan propis iz kojeg bi proizlazila nepravilnost ovakvog postupanja, Sud ne nalazi održivom tezu odbrane da je oštećeni postupio protupravno izašavši na teren.

Nadalje, u pogledu teze odbrane da je oštećeni postupao nezakonito, Sud ističe i sljedeće. Nesporno je da je u inkriminisano vrijeme komandir Dž.K. bio u policijskoj uniformi, što su potvrdili svjedoci R., M.ć i S., što nijednim dokazom odbrane nije opovrgavano. Iako se događaj odvijao u večernjim satima, svi provedeni dokazi ukazuju na to da je bilo nemoguće da optuženi ne uoči policajca u uniformi koji stoji ispred njegovog vozila na udaljenosti od oko 2 m, s obzirom da su svjedoci R. i M. potvrdili da su svjetla vozila bila upaljena i da je vidljivost bila dobra, dok je svjedok – slučajni prolaznik, M. S., opisao kako je već sa udaljenosti od minimalno 30 m vidio jasno vozilo i 3 policijska službenika koja su ga zaustavila. Dakle, ako je svjedok sa udaljenosti od 30ak metara mogao uočiti sve učesnike ovog događaja, teško je pretpostaviti da optuženi to nije mogao učiniti iz svog vozila sa udaljenosti od oko 2 m. Svjedok odbrane R. P. je kao stanar u naselju u kom je krivično djelo počinjeno, izjavio da je rasvjeta bila nepouzdana, ali nije mogao potvrditi da li je za vrijeme ovog događaja radila rasvjeta u punom kapacitetu, stoga ovaj svjedok nije doveo u sumnju iskaze svjedoka Tužilaštva.

Dakle, u situaciji u kojoj optuženi nesporno ispred svog vozila vidi osobu u policijskoj uniformi, za koju zna da je upravo izašla iz policijskog vozila koje ga je i zaustavilo u kretanju povodom kontrole, jasno je da je umišljaj optuženog bio upravljen na napad na službeno lice u vršenju službene dužnosti. Naime, insinuacije odbrane kojima se akcentira značaj činjenice da je za ostvarenje obilježja bića ovog krivičnog djela neophodno ne samo da je napad počinjen prema službenom licu, već da je i takvo lice bilo u vršenju službene dužnosti, su ispravne, u smislu da se obilježja bića krivičnog djela iz člana 359 KZ-a FBiH ne mogu ostvariti kod napada na lice koje je inače zaposleno kao policijski službenik, ali ga je optuženi napao van radne dužnosti, npr. prilikom obavljanja kupovine. Međutim, u konkretnom slučaju je oštećeni nesumnjivo nastupao u svojstvu ovlaštenog službenog lica, što je optuženom bilo poznato iz navedenih razloga, pa je umišljajem optuženog bilo obuhvaćeno upravo takvo svojstvo oštećenog. Optuženi u trenutku pokretanja vozila upravljenog prema oštećenom nije mogao znati da li je oštećeni bio u ili van radnog vremena, da li je postupao po usmenoj naredbi komesara i sl, njegova svijest i volja su se vezali za svojstvo oštećenog kao ovlaštenog službenog lica. Stoga bi eventualne nepravilnosti u samom izlasku na teren oštećenog, čak i da su postojale, pripadale domenu nekih drugih postupaka, te iste ne bi dovele u pitanje postojanje elemenata ovog krivičnog djela.

- *Osvrt na ostale dokaze odbrane*

Ostali dokazi odbrane, koji u prethodnom tekstu presude nisu analizirani, odnosili su se na tri grupe činjenica: 1) dokazi kojima se nastojalo dokazati da optuženi u inkriminisano vrijeme nije bio pod dejstvom alkohola; 2) dokazi kojima se nastojalo dokazati da su policijski službenici planirano pratili optuženog u cilju optužbe za napad na njih, te 3) dokazi kojima se

nastojalo dokazati da garaža u kojoj je privremeno oduzeto vozilo optuženog bilo deponovano, nije bila adekvatno obezbijeđena u istrazi, odnosno prije provođenja vještačenja.

Kada je riječ o svjedoku odbrane M. O., Sud napominje da se na bitan sadržaj njegovog iskaza osvrnuo u dijelu odgovora na prigovor odbrane na dokaze Tužilaštva T-22 do T-24. Sud također napominje da je grupu dokaza odbrane koja se odnosila na svojstvo oštećenog kao ovlaštenog službenog lica u trenutku počinjenja krivičnog djela, već analizirao u posebnoj poglavlju koje nosi naziv „*Postupanje oštećenog u svojstvu službene osobe – sporno pitanje*“.

U odnosu na prvu navedenu grupu dokaza koja se tiče postupanja optuženog pod dejstvom alkohola, odbrana je provela dokaze saslušanjem svjedoka O. A., vlasnika ugostiteljskog objekta „Meo“ u kojem je optuženi boravio neposredno prije inkriminisanog događaja i E. S., lica sa kojim je optuženi zajedno boravio u pomenutom ugostiteljskom objektu. Svjedok A. je naveo da je optuženi dana 17.03.2021.godine u poslijepodnevnim satima, boravio u objektu „Meo“, u kojem je konzumirao kiselu vodu, a ne alkohol, što je potvrdio i svjedok E. S., koji je zajedno sa optuženim boravio u ugostiteljskom objektu.

Kada je riječ o tome da li je optuženi u inkriminisano vrijeme bio u alkoholiziranom stanju, Sud najprije ističe da ova okolnost nije sastavni dio optužnice. Odbrana je provodila pomenute dokaze iz razloga što su svjedoci Tužilaštva, policijski službenici koji su bili sastavni dio patrole koja je zaustavila vozilo optuženog, naveli da su osjetili zadah alkohola pri komunikaciji sa optuženim, nastojeći iste opovrgnuti. Međutim, Sud podsjeća da policijski službenici nisu uspjeli izvršiti alkotestiranje optuženog, s obzirom da se isti oglušio o njihovu naredbu da stavi vozilo van pogona, te je napao komandira i udaljio se sa lica mjesta. Stoga se jedini dokaz kojim bi se van razumne sumnje moglo utvrditi da je optuženi zaista bio u alkoholiziranom stanju, nije mogao provesti iz razloga koji se mogu pripisati isključivo ponašanju optuženog, a što je Sud imao u vidu prilikom odmjeravanja sankcije optuženom. U tom smislu, Sud nije našao dokazanom činjenicu da je optuženi bio pod dejstvom alkohola kritične noći, pa dokazi odbrane provođeni na ovu okolnost nisu ni bili od odlučnog značaja za takvo utvrđenje Suda.

Sud napominje da iskazi svjedoka A. i S. nisu doveli u pitanje kredibilitet i integritet iskaza svjedoka M. i R., koji su tvrdili da su osjećali zadah alkohola iz usta optuženom, upravo iz razloga što je optuženi onemogućio provođenje službene radnje alkotestiranja, a što je Sud obrazložio u odgovoru na prigovore odbrane na relevantnost iskaza ovih svjedoka. Dakle, činjenica da je optuženi bio pod dejstvom alkohola nije dokazana van razumne sumnje, ali je ostala na nivou sumnje koja nije u potpunosti otklonjena iskazima svjedoka A. i S., jer su policijski službenici naveli da su osjetili zadah alkohola iz usta optuženog, pri čemu je važna i činjenica razloga zaustavljanja optuženog, a to je očigledno nepropisna vožnja o kojoj su svjedočili svjedoci R. M. i K., a koja se eventualno može dovesti u vezu sa vožnjom pod dejstvom alkohola.

U odnosu na dokaze kojima se nastojalo dokazati da su policijski službenici planirano pratili optuženog u cilju optužbe za napad na njih, odbrana je provela dokaze saslušanjem svjedoka A. M., E.M., E. S. i Z. M.

Svjedok A. M., trenutni načelnik Uprave policije BPK, u inkriminisanom periodu bio pod suspenzijom, svjedočio je između ostalog i na pomenutu okolnost. Naveo je da mu se optuženi u privatnim razgovorima žalio da ga policija prati, zaustavlja, te da je čuo priče da ga policija planira zaustaviti po izlasku iz kafane. Potvrđuje da je u inkriminisanom periodu optuženi obavljao dužnost predsjednikaBPK. Pri unakrsnom ispitivanju svjedok navodi da ne postoji ograničenje u pogledu toga koliko puta će policijski službenici zaustaviti isto lice, međutim ukoliko se isto lice zaustavlja više puta, smatra da je to sumnjivo. Potvrđuje da ga je optuženi kontaktirao nakon što se desio događaj opisan optužnicom i da mu se žalio da je zaustavljen od strane policije.

Svjedok E. Ma., zaposlen također u Upravi policije BPK, trenutno komandant PS za KRS, a u inkriminirano vrijeme radio kao istražitelj u sektoru kriminalističke policije. Također naveo da mu se optuženi žalio da je meta određenih policijskih službenika, da ga prate, te potvrđuje da je optuženi u inkriminirano vrijeme bio predsjednik K.....BPK. Na upit Suda, svjedok razjašnjava da se radilo o neformalnim pritužbama, da mu se svjedok žalio u privatnim razgovorima, a da mu nije poznato je li isti i službenim putem podnosio prijave protiv policijskih službenika. Pri unakrsnom ispitivanju, svjedok potvrđuje se čuo sa optuženim neposredno nakon počinjenja krivičnog djela, da je optuženi bio ljut iz razloga što ga je policija zaustavila i što ga traže.

Svjedok E. S., uposlenik PU Goražde od 2008.godine, o pomenutoj okolnosti se izjasnio na sličan način kao prethodni svjedoci, navodeći da mu se optuženi žalio da čuje priče od policajaca da mu se nešto sprema, zbog toga što je tada bio predsjednik K..... koja je poništila konkurs za prijem policijskih službenika, te je u tom kontekstu spominjao najviše Dž. K.. Ovaj svjedok je također potvrdio da ga je optuženi kontaktirao neposredno nakon inkriminiranog događaja, i to više puta u istoj noći, žaleći se da ga policija ganja po gradu.

Svjedok Z. M., u inkriminirano vrijeme bio zaposlen u policijskoj stanici Goražde. Naveo je da je optuženi 2021.godine bio predsjednik K....., kada je bio konkurs za prijem policijskih službenika i za činovanje, gdje je u konkursnoj komisiji bio Dž. K. kao predsjednik komisije. Konkurs je poništen, nakon čega su se R. i K. zavadili. Svjedok je unutar kolega čuo priče da se sprema osveta optuženom u cilju njegovog „skidanja“ sa pozicij..... pa se tako namjerava zaustaviti optuženi u vožnji pod dejstvom alkohola i sl. Takvu informaciju nije prijavio unutrašnjoj kontroli, uz obrazloženje da su tada u MUP-u postojale dvije političke struje, pa smatra da bi bio sankcionisan da je izvršio prijavu. Na pitanje tužioca, svjedok potvrđuje da mu je poznato da je optuženi 2021.godine već prethodno bio zaustavljen od strane policijskih službenika, kada je pobjegao s lica mjesta, te mu je uručen prekršajni nalog.

Iskazi navedenih svjedoka ukazuju na to da su postojale neformalne priče unutar policije, kao i bojazan optuženog da će ga određeni policijski službenici pratiti u smislu učestalih kontrola prilikom vožnje. Ovim dokazima nastojao se dovesti u pitanje motiv kontrole optuženog od strane policijskih službenika i potencijalno umanjiti kredibilitet svjedoka Tužilaštva – policijskih službenika. Međutim, Sud ističe da su animoziteti za koje se tvrdilo da su postojali unutar policije prema optuženom, opisani na paušalan način, s obzirom da su svjedoci navodno čuli neke priče, za koje ne mogu potvrditi tačno ni od koga potiču, ni da li su iste provjeravane, pri čemu je većina izvora informacija sam optuženi, te niko od svjedoka, kao ni sam optuženi, nije prijavljivao takve priče unutrašnjoj kontroli MUP-a, stoga Sud isto ne nalazi dokazanim. Pored toga, pojačane kontrole vozača u saobraćaju ne poznaju ograničenje, kako su to i sami svjedoci odbrane potvrdili, a nesporno je da je vožnja pod desjtvom alkohola zabranjena, te se ni u kom slučaju ne može dovesti u pitanje zakonitost postupanja policijskih službenika koji zaustavljaju u saobraćaju vozilo za koje postoji sumnja da je njegov vozač pod dejstvom alkohola.

Iz provedenih dokaza Sud je zaključio da su sva tri policijska službenika, uključujući, dakle, i samog komandira, u kritičnom trenutku postupali u svojstvu ovlaštenih službenih lica, te je samo zaustavljanje optuženog pri vožnji predstavljalo službenu radnju na koju su ista lica ovlaštena i koju su u obavezi sprovesti, stoga uplitanje nekih dodatnih, ličnih motiva kao što je animozitet prema optuženom nema težinu u kontekstu počinjenog krivičnog djela, izuzev eventualnog nastojanja da se ukaže na obilježja privilegovanog oblika krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti. Naime, stavom 4 člana 359 KZ FBiH propisano je: *„Ako je učinitelj krivičnog djela iz stava od 1. do 3. ovog člana bio izazvan protuzakonitim ili grubim postupanjem službene osobe ili osobe koja joj pomaže, može se osloboditi kazne.”* Provedeni dokazi nisu doveli u pitanje zakonitost postupanja službenih osoba, niti je bilo čime ukazano da je u samom postupku vršenja kontrole vozila/vozača postupano grubo ili nepropisno, stoga Sud ne nalazi mjesto primjeni pomenute odredbe na konkretan slučaj.

Sud napominje da čak i da je tačno da su postojale bojazni od pojačane kontrole optuženog, logika bi nalagala da se optuženi u takvoj situaciji ponaša sa povećanom dozom opreza kako prilikom same vožnje, tako i prilikom zaustavljanja od strane policijskih službenika, dok se optuženi u konkretnom slučaju ponašao protivno toj logici, zanemarujući naredbe policijskih službenika prilikom kontrole i dajući se u bjekstvo.

U odnosu na grupu dokaza kojima se nastojalo dokazati da garaža u kojoj je privremeno oduzeto vozilo optuženog bilo deponovano, nije bila adekvatno obezbijeđena u istrazi, odnosno prije provođenja vještačenja, odbrana je saslušala svjedoke E. .S, B. P., Š. B., D. R. i V.J., te je uložila materijalne dokaze O4-O-7 (službene zabilješke policijskih službenika).

Iskazi pomenutih svjedoka se u relevantnom dijelu odnose na to da su isti primijetili, nekoliko dana nakon što je vozilo optuženog dovezeno u garažu koja se nalazi na platou MUP-a, da su vrata od garaže bila otvorena. Potom su se svjedoci izjašnjavali na okolnost obezbijeđenja

platoa MUP-a istakavši saglasno da je isti obezbijeđen 24satnim nadzorom dežurnog službenika, kapijom i ogradom, kao video-nadzorom koji se nalazi na ulazu parkinga. Nadalje, službenici su potvrdili da je pristup platou dozvoljen i drugim licima sa posebnim ovlaštenjem (uposlenici JKP „6. Mart“ i sl).

Svjedok V. J. pojasnio je da su vrata od pomenute garaže najprije bila zaključana, ali da ih je vjerovatno vjetar otvorio, što se i ranije znalo dešavati. O otvorenim vratima ga je obavijestio kolega B., koji je tu činjenicu prvi i primijetio, nakon čega je sačinio službenu zabilješku. Ovaj svjedok je na upit Suda odgovorio da se vozila inače ostavljaju na platou, a ne u garažama, jer ih je kasnije teško izvući iz garaža, s obzirom da se uglavnom radi o razbijenim vozilima. Nadalje ističe da mu nije poznato da su zabilježene nedozvoljene radnje na platou MUP-a, s obzirom da je isti osiguran.

Svjedok B. P., koji je radio na obezbijeđenju platoa dana 18.03.2021.godine, naveo je da je tog dana primljena naredba da se vozilo optuženog „pripazi“, dakle isto je od samog početka dovoženja na parking bilo obezbijeđeno, međutim 23.03. u ranim jutarnjim satima, primijećeno je da su vrata garaže otvorena.

Svjedok Š. B. je svjedočio o istovjetnoj činjenici, ističući da je 23.03.primijetio otvorena vrata od garaže, a na upit tužioca da li je tačno ono što je naveo u službenoj zabilješci (dokaz O-6) da su ta vrata otvorena „ima 3 dana“, svjedok daje kontradiktoran odgovor, navodeći da jeste, ali istovremeno govoreći da je tu noć prvi put primijetio otvorena vrata.

Iz iskaza pomenutih svjedoka, kao i iz službenih zabilješki kojima su iste potkrijepljene, saglasno proizilazi da su policijski službenici u noći 22/23.03.2021.godine primijetili da su vrata garaže u kojoj je bilo deponovano vozilo optuženog, bila otvorena. Sud je kroz pitanja koja je postavljao ovim svjedocima nastojao utvrditi da li je iko od svjedoka vidio ili čuo da je iko neovlašteno prilazio vozilu ili vršio nedozvoljene radnje u vezi s istim, što su svi svjedoci negirali. Naprotiv, svjedok J. je pojasnio da je vrata najvjerovatnije otvorio vjetar, što se i ranije dešavalo, te je očigledno da je s ovim vozilom postupano s naročitom pažnjom imajući u vidu da je svjedok P. naveo da je dana 18.03., kada je vozilo tek dovezeno na plato, primio naredbu da se to vozilo „pripazi“, pa je evidentno da čim se primijetilo da su vrata otvorena, ista činjenica prijavila nadležnim, nakon čega su sačinjene službene zabilješke, a sama vrata ponovno zatvorena.. S obzirom da je plato MUP-a na kom se nalazi garaža obezbijeđen video-nadzorom, kao i 24-satnom kontrolom dežurnog službenika, te zaštitnom ogradom, a kako niti jednim dokazom nije zabilježeno da su u vezi ovog vozila vršene bilo kakve nedozvoljene radnje, niti Sud isto nalazi vjerovatnim s obzirom na opisane okolnosti, Sud provedene dokaze odbrane na ovu okolnost nije našao relevantnim u smislu dovođenja u sumnju uklanjanja ili podmetanja tragova ili drugih nedopuštenih radnji u vezi vozila.

Na ovom mjestu Sud ističe da iz provedenih dokaza proizilazi da je svjedok Š.B. prvi primijetio otvorena vrata od garaže, što je svjedok J. izričito naveo, pri čemu je svjedok B. na glavnom pretresu pri unakrsnom ispitivanju potvrdio da je njegova supruga sestra optuženog,

a koju činjenicu je prešutio na pitanje Suda da li je svjedok u srodstvu sa optuženim. Također, svjedok B. je na pitanje tužioca da li je tačno da je primijetio da su vrata garaže otvorena već 3 dana prije sačinjavanja zabilješke, odgovorio kontradiktorno, bez pružanja logičnog objašnjenja u vezi takve kontradikcije. Stoga Sud nalazi da je kredibilitet ovog svjedoka u znatnoj mjeri umanjen, a kako od istog svjedoka upravo potiče prva informacija o otvorenim vratima garaže, i takva činjenica bi u drugim okolnostima bila podrobno ispitivana od strane Suda. Međutim, Sud je svoj stav o irelevantnosti provedenih dokaza na ovu okolnost zasnovao neovisno o kredibilitetu svjedoka B., jer čak i da isti nije bio doveden u pitanje, ova grupa dokaza odbrane nema snagu kojom se može pobiti obezbijedenost vozila na platou MUP-a.

Odbrana je isticala da je obezbijedenost garaže važna iz razloga što je vještak saobraćajne, B. N., vršio radnju vještačenja vozila nakon opisanih događaja sa otvorenim vratima garaže, nastojeći ukazati na to da tragovi navodnog krivičnog djela nisu pravilno obezbijedeni, pa se ne zna čije je brisotine vještak imao u vidu pri vještačenju. U odnosu na ove navode Sud ističe da je sastavni dio spisa fotodokumentacija sa pretresa (dokaz T-23), koju je vještak imao u vidu prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja (za razliku od vještaka odbrane, I.M.), što je izričito potvrdio na glavnom pretresu gdje je na pitanja odbrane iz kojeg razloga nije sačinio fotografije brisotina, odgovorio da već postoji fotoelaborat, te stoga nije bilo potrebe. Dakle, vještak se pri sačinjavanju svog nalaza i mišljenja rukovodio već fiksiranim tragovima koji su zabilježeni dana 18.03.2021.godine, u garaži optuženog, prije dovoženja vozila na plato MUP-a, usljed čega se zaključuje da kasnije postupanje sa vozilom nije bilo od odlučnog značaja za davanje nalaza i mišljenja ovog vještaka.

Sud također ističe da ni dokaze kojima se ukazivalo na to da je vozilo optuženog prevezeno od njegove kuće do garaže MUP-a od strane policijskog službenika, a ne pauk-službom, a na koju okolnost su svjedočili navedeni svjedoci odbrane, ne nalazi relevantnim, s obzirom da nije poznato da postoji propis koji takvo nešto zabranjuje, pri čemu je i sam svjedok odbrane, M. O., koji je bio sastavni dio uviđajne ekipe, potvrdio da je to sasvim uobičajena procedura, te da se vozila prevoze pauk-službom samo ukoliko su u neispravnom stanju.

- *Kvalifikovani oblik djela – laka tjelesna ozljeda oštećenog*

Optužnicom je optuženom stavljen na teret kvalifikovani oblik krivičnog djela iz člana 359 stav 2 KZ-a FBiH, koji propisuje sankciju u slučaju da je službena osoba usljed počinjenja osnovnog oblika djela, lako tjelesno ozlijeđena.

Na okolnost nastupanja tjelesnih ozljeda oštećenog Dž. K., Tužilaštvo je provelo dokaze od T-15 do T-17 koji se odnose na medicinsku dokumentaciju, odnosno izvještaje o izvršenom pregledu, iz kojih proizilazi da se oštećeni dana 17.03.2021.godine oko 20:30 javio u Urgentni centar Kantonalne bolnice Goražde, kada su konstatovane povrede na njegovim dlanovima i kuku, a koje su bile predmetom vještačenja po vještaku medicinske struke.

Kao dokaz T-19 uloženi su nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, prof.dr.V. T., koji je nakon analize dostavljenih dokaza (Sud je odbio prigovor odbrane na ovaj dokaz u poglavlju u kom se Sud osvrtao na prigovore odbrane), dao mišljenje da je oštećeni Dž. K. u događaju opisanom izvještajem Kantonalne bolnice Goražde od 28.03.2021.g (u kom se navodi da je na oštećenog poznata osoba krenula autom, koje je on zadržao šakama), zadobio objektivno medicinski utvrđene i sudsko-medicinski prihvatljive sljedeće povrede: oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake i oguljotine kože u predjelu desnog kuka. Stoga vještak nalazi da povrede koje je imenovani zadobio u predmetnom događaju imaju obilježje lake tjelesne povrede i iste su nastale djelovanjem tupine nekog tvrdog mehaničkog sredstva, pri čemu djelovanje nekog tvrdog dijela prednje strane vozila u trenutku kada je oštećeni svojim rukama bio oslonjen na prednji dio vozila nastojeći da isto zaustavi, čini podobno sredstvo i način za nanošenje povreda, dok je oguljotina kože u predjelu desnog kuka nastala prilikom pada oštećenog.

Dovodeći pomenute dokaze u vezu, pri čemu Sud ističe da je dodatno imao u vidu i fotodokumentaciju ozljeda oštećenog koja je uložena kao dokaz T-22, Sud je van razumne sumnje našao dokazanim da je usljed napada optuženog na službeno lice u vršenju poslova sigurnosti, komandira K., kod istog nastupila laka tjelesna ozljeda na način opisan nalazom i mišljenjem vještaka prof.dr.V. T..

- *Subjektivni element krivičnog djela – umišljajno postupanje optuženog*

Krivično djelo iz člana 359 KZ-a FBiH može biti učinjeno samo sa umišljajem kao oblikom vinosti.

U konkretnom predmetu, optužnicom je opisan slijed događaja po kojem je optuženi najprije odbio da postupi po usmenoj naredbi ovlaštenog službenog lica A. M., kojom je zahtijevano da stavi vozilo van pogona, pa se oglušio o izdanu naredbu i vozilom otpočeo kretanje prema naprijed na koji način je napao ovlaštenu službenu osobu, Dž. K., koji je stajao ispred vozila, te ga je vozilom potiskivao unazad, prisiljavajući oštećenog K. da se, naslonjen rukama na poklopac motora vozila, kreće unazad kako bi izbjegao pad pod vozilo, nakon čega je oštećeni pao na svoju desnu stranu zadobivši povrede koje imaju obilježje lake tjelesne povrede.

Iz opisane hronologije događaja, jasno i nedvosmisleno proizilazi direktno umišljajno postupanje optuženog u odnosu na osnovni oblik djela, odnosno da je optuženi bio svjestan svog djela i htio njegovo počinjenje, dok je u odnosu na kvalifikovani oblik djela koji se istom stavlja na teret, optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, s obzirom da je optuženi bio svjestan da zbog njegovog činjenja tj.potiskivanja oštećenog vozilom unazad, može nastupiti zabranjena posljedica, tj.laka tjelesna ozljeda oštećenog, te je pristao na njeno nastupanje.

Odbrana je prigovarala činjenici da subjektivni element djela nije opisan optužnicom. Sud nije mogao uvažiti ovaj prigovor, jer se umišljajno postupanje optuženog nameće iz same hronologije događaja na način kako je to opisano optužnicom. Naime, kod činjenice da je

policijska patrola PS za KRS zaustavila vozilo optuženog, pa su mu ovlaštena službena lica iz patrole izdala nalog da stavi vozilo van pogona, na šta se optuženi oglušio, te je vozilom krenuo na treće ovlašteno službeno lice koje je očigledno bilo u sastavu patrole (izašlo je iz istog policijskog vozila) i gurao ga vozilom izvjesno vrijeme potiskujući ga unazad, jasno je da je optuženi morao biti svjestan svog djela, tj. napada na službeno lice pri vršenju službene djelatnosti i htjeti njegovo počinjenje. Također, optuženi nije mogao postupati nehatno ni u odnosu na kvalifikovani oblik djela koji mu se stavlja na teret, tj. u odnosu na laku tjelesnu ozljedu koja je nastupila na strani oštećenog, s obzirom da način na koji je djelo opisano optužnicom ukazuje na svijest optuženog o mogućnosti nastupanja takve ozljede, jer je svakoj prosječno razumnoj osobi jasno da guranje oštećenog takvim vozilom (BMW X5) izvjesno vrijeme, stvara opasnost od nastupanja ozljeda na strani oštećenog, pa je optuženi očigledno pristao na mogućnost nastupanja takvih ozljeda, s obzirom da nije zaustavio vozilo niti se obazirao na oštećenog nakon njegovog pada.

Na ovom mjestu, Sud ističe da iako su policijski službenici R. i M. na glavnom pretresu naveli kako su osjetili zadah alkohola iz usta optuženog, činjenica da je optuženi bio u alkoholiziranom stanju u inkriminisano vrijeme, nije dokazana. Naprotiv, odbrana je provodila dokaze saslušanjem svjedoka koji su naveli da optuženi kritične večeri nije konzumirao alkohol. Kako optuženi nije alkotestiran (usljed udaljenja vozilom sa lica mjesta koje je opisano optužnicom), to je činjenica da li je optuženi konzumirao alkohol ostala nedokazana. Stoga Sud nalazi da je optuženi u inkriminisano vrijeme bio uračunljiv, te da nije bilo smetnji u njegovom poimanju stvarnosti, s obzirom da ni odbrana ni Tužilaštvo ničim nisu dokazali suprotno.

Sud ukazuje na to da nije rijedak slučaj u praksi drugih tužilaštava/sudova u BiH da optužnice, a time ni izreke presuda, kod istovrsnih krivičnih djela ne sadrže eksplicitan opis subjektivnog elementa djela, već se drži da isti proizilazi iz samog opisa djela, s obzirom na njegovu prirodu (v. presudu Suda BiH u predmetu S1 3 K 044060 22 K od 24.11.2022.godine, presudu Osnovnog suda u Prijedoru broj 77 0 K 112851 22 K od 20.07.2023.godine). Ni kod drugih, mnogo težih krivičnih djela, subjektivni element se ne navodi obavezno u direktnom obliku dispozitivom optužnice/izrekom presude (v. presudu Suda BiH S1 1 K 020147 17 KrI od 08.05.2019.godine kojom je optužena osuđena za počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142., stav 1., KZ SFRJ⁶).

- *Intervencije Suda u činjeničnom opisu krivičnog djela*

⁶ Pomenuta presuda je pobijana žalbom odbrana, između ostalog, upravo i zbog nepostojanja opisa subjektivnog elementa djela, međutim Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH je odbilo takav prigovor: “Nadalje, kada je u pitanju način izvršena djela, Apelaciono vijeće ističe da je izrekom prvostepene presude jasno opisano na koji način je optužena djelovala, odnosno na koji način je proizvela zabranjenu posljedicu (ispalila projektil iz neposredne blizine). **Dakle, izrekom presude opisana je aktivna radnja činjenja optužene, koja ukazuje na njeno umišljano postupanje, iz kojeg razloga se i ovaj žalbeni prigovor odbrane odbija kao neosnovan.**“ V. presuda Vijeća Apelacionog odjeljenja Suda BiH broj S1 1 K 020147 19 Krž 16 od 28.09.2019.godine.

Sud je izvršio intervenciju u činjeničnom opisu djela koji je naveden u optužnici, na način što je izbacio riječi „*trčecim koracima*“, jer takva činjenica nije proizlazila iz dokaza, s obzirom da su svjedoci govorili o kretanju oštećenog unazad pod pritiskom vozila, a nisu spominjali trčecí korak.

Nadalje, Sud je izmijenio i udaljenost na kojoj je oštećeni stajao u odnosu na vozilu, s obzirom da su svjedoci govorili o udaljenosti u rasponu od 1 do 3 m⁷, pa je Sud uzeo srednju vrijednost navodeći da je oštećeni stajao ispred vozila na udaljenosti „*od oko 2m*“, koja činjenica ne mijenja u konačnici bitno stanje i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno.

Također, Sud je iz činjeničnog opisa djela izbacio oznaku 14,60 m, te je umjesto toga naveo: „*da bi nakon pređenih nekoliko metara K. Dž. pao na svoju desnu stranu*“, s obzirom da ne postoje čvrsti dokazi o broju pređenih metara oštećenog pod pritiskom vozila, niti je ta činjenica bila važna za donošenje odluke o ovoj pravnoj stvari. Naime, vještaci saobraćajne struke, N. i M., imali su drugačija mišljenja u pogledu mogućnosti da se oštećeni kreće pod pritiskom vozila dužinom puta od oko 14 metara, što je Sud detaljno analizirao u posebnom odjeljku presude u kom se bavio uporednom analizom nalaza i mišljenja ova dva vještaka. Pri tome je Sud uzeo u obzir činjenicu da su se detalji u vezi okolnosti u kojima se inkriminisao događaj odvio, prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja vještaka, crpili iz crteža lica mjesta, a kojim crtežom je kao tačka 2., odnosno kao mjesto gdje je zaustavljeno motorno vozilo optuženog, označena tačka koju su naveli policijski službenici. S obzirom da je od preciznog utvrđivanja ove tačke ovisilo precizno utvrđivanje broja pređenih metara do samog pada oštećenog, Sud nije našao da je tačna dužina pređenog puta oštećenog neposredno prije pada, utvrđena van razumne sumnje, prije svega iz razloga što se policijski službenici na glavnom pretresu nisu jasno izjasnili na tu okolnost, niti su vještaci bili saglasni u vezi ove činjenice. Pored toga, Sud je već naveo da je intervenisao i u dijelu udaljenosti oštećenog od vozila u trenutku pokretanja vozila, koji faktor također utiče na pređeni put oštećenog. Međutim, za Sud je nesporno je da se oštećeni pod pritiskom vozila optuženog bio prinuđen kretati unazad nekoliko metara, što su nesumnjivo potvrdili na glavnom pretresu svjedoci-policijski službenici, potom sam oštećeni, kao i svjedok-očevidac, M. S..

Sud napominje da je izvršenim zahvatima u činjenični opis krivičnog djela kakav je dat optužnicom, zadržan objektivni identitet između optužnice i presude, s obzirom da je Sud donio odluku o istom događaju koji je opisan optužnicom, dok je u manjoj mjeri izmijenio detalje koji se tiču okolnosti u kojima je djelo počinjeno, a koji segmenti optužnice nisu predstavljali konstitutivne elemente krivičnog djela za koje se optuženi tereti.

- *Odluka o krivičnopravnoj sankciji i troškovima krivičnog postupka*

Prilikom odlučivanja o krivičnoj sankciji, Sud je shodno članu 49 KZ FBiH imao u vidu zakonski okvir kažnjavanja za navedeno krivično djelo, ali i sve okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja, a naročito stepen krivične odgovornosti optuženog,

⁷ Detaljnije obrađeno u analizi iskaza svjedoka Tužilaštva K., M. i .R.

pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, raniji život učinitelja, kao i lične i porodične prilike optuženog i druge okolnosti.

Za počinjeno krivično djelo propisana je kazna zatvora u rasponu od šest mjeseci do pet godina

Dokazima odbrane je u toku postupka ukazano na to da je optuženi u inkriminisano vrijeme bio BPK. Isto su potvrdili svjedoci odbrane koji su saslušavani na okolnost navodnog planiranog kontrolisanja optuženog u saobraćaju, te ova činjenica nije osporava u toku postupku, pa je Sud istu prihvatio kao takvu. Imajući u vidu nadležnosti, značaj i simboliku ovog tijela, koja se brine o stanju sigurnosti na području Bosansko-podrinjskog kantona Goražde i aktivnostima iz nadležnosti rada Uprave policije, Sud nalazi da je optuženi kao predsjednik takve komisije morao imati povećan stepen odgovornosti i obazrivosti u ophođenju prema policijskim službenicima i u poštivanju njihovog rada. Stoga je Sud pomenutu činjenicu cijenio kao otežavajuću. Kriminogeno ponašanje predsjednika Komisije za sigurnost i to takvo ponašanje koje je dovelo do povređivanja samog komandira PS, šalje veoma lošu poruku društvu i stvara osjećaj nesigurnosti u široj zajednici, s obzirom da lice koje treba da se stara o stanju sigurnosti u društvu, upravo narušava takvu sigurnost.

Nadalje, Sud je kao otežavajuću okolnost na strani optuženog našao i sredstvo kojim je krivično djelo počinjeno, s obzirom da je optuženi nasrnuo na oštećenog vozilom koje je po svojoj definiciji opasna stvar, kada je u pogonu. Ovakvo nasrtanje na oštećenog vozilom je objektivnom moglo dovesti do mnogo težih povreda na strani oštećenog, koju činjenicu Sud nije mogao zanemariti.

U kontekstu okolnosti koje su neposredno prethodile počinjenju krivičnog djela, te okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno i ponašanja optuženog nakon počinjenja krivičnog djela, Sud je kao otežavajuću okolnost cijenio i činjenicu da je optuženi onemogućio provođenje službene radnje policijskih službenika, odnosno vršenje alkotestiranja, te da se optuženi nakon počinjenog djela udaljio sa lica mjesta, ne osvrćući se na posljedicu svog djelovanja. Istovremeno, optuženi je svjesno opstruirao istragu nekoliko sati, što proizilazi i iz činjenice da je nakon počinjenog krivičnog djela u više navrata kontaktirao više policijskih službenika sa kojima je bio u prijateljskim odnosima (kako je prethodno opisano u okviru analize iskaza svjedoka odbrane), žaleći se na rad oštećenog i policijskih službenika koji su ga zaustavili prilikom vožnje, pri čemu su mu pojedini kontaktirani policajci savjetovali da se javi u policijsku stanicu i riješi problem, što isti nije učinio, već je otišao kući, nakon čega ga je policija pronašla na adresi prebivališta. Nadalje, tri svjedoka Tužilaštva, čije iskaze je Sud prethodno analizirao, su potvrdila da je policijski službenik u trenutku pokretanja vozila od strane optuženog, istom povikivao glasno: “*Stani, stani, stani!*”, upozoravajući ga time na opasnost kojom izlaže oštećenog, te da se optuženi nije obazirao na to, već je nastavio kretanje, što posmatrano u sadejstvu sa ostalim navedenim činjenicama i okolnostima u kojima je djelo počinjeno, nesumnjivo dovodi do zaključka da je optuženi pokazao bahatost i naročitu drskost prilikom i nakon počinjenja krivičnog djela.

Optuženi kao otac troje djece ima društvenu odgovornost za odgoj i davanje pozitivnog primjera svojoj djeci. Međutim, imajući u vidu da je isti istovremeno dužan da izdržava svoju djecu, a ispunjavanje koje obaveze se onemogućava izdržavanjem kazne zatvora, to je Sud ovu okolnost cijenio kao olakšavajuću prilikom odmjeravanja kazne.

Također, Sud je na strani optuženi kao olakšavajuću okolnost cijenio i činjenicu ranije neosuđivanosti.

Držanje optuženog tokom suđenja bilo je prikladno i u skladu sa očekivanjima Suda i standardima ponašanja optuženih u krivičnim postupcima, te stoga ne predstavlja ni otežavajuću niti olakšavajuću okolnost.

Cijeneći sve navedene okolnosti, Sud je ocijenio da je izrečena krivičnopravna sankcija, a shodno karakteru počinjenog krivičnog djela, adekvatna učinjenom djelu, ličnosti optuženog i stepenu njegove krivične odgovornosti, te da će se istom ostvariti svrha krivičnopravne sankcije, kako prema optuženom, tako i prema ostalim potencijalnim počiniocima krivičnih djela.

Sud na ovom mjestu napominje da je prilikom odmjeravanja krivičnopravne sankcije prema optuženom, imao u vidu odredbu člana 322 ZKP FBiH, kojom je propisana zabrana *reformatio in peius*, međutim s obzirom da je na prvobitnu odluku Suda Tužilaštvo uložilo žalbu, Sud nije našao mjesta primjeni iste.

Primjenom odredbe člana 202. stav 1 ZKP FBiH, Sud je optuženog obavezao da naknadi troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 1.857,84 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti ove odluke. Pomenuti troškovi sastoje se od:

- troškova vještačenja po vještaku medicinske struke V. T., u ukupnom iznosu od 950,40 KM (trošak Tužilaštva za sačinjavanje nalaza i mišljenja vještaka u istrazi, u iznosu od 220,00 KM, troškovi Suda za isplatu nagrade za iznošenje i odbranu nalaza i mišljenja i za isplatu naknade za troškove prevoza vještaka po Rješenju Suda od 24.01.2024.godine u iznosu od 210,40 KM, te troškovi Suda za isplatu nagrade za iznošenje i odbranu nalaza i mišljenja i za isplatu naknade za troškove prevoza vještaka po nalogu za plaćanje od 22.09.2022.godine u iznosu od 520,00 KM);
- troškova vještačenja po vještaku saobraćajne struke B. N., u ukupnom iznosu od 807,44 KM (trošak Tužilaštva za sačinjavanje nalaza i mišljenja vještaka u istrazi, u iznosu od 440,00 KM, troškovi Suda za isplatu nagrade za iznošenje i odbranu nalaza i mišljenja i za isplatu naknade za troškove prevoza vještaka po Rješenju Suda od 24.01.2024.godine u iznosu od 177,44 KM, te troškovi Suda za isplatu nagrade za iznošenje i odbranu nalaza i mišljenja i za isplatu naknade za troškove prevoza vještaka po nalogu za plaćanje od 27.05.2022.godine u iznosu od 190,00 KM), te

- troškova paušala za rad Suda u iznosu od 100,00 KM,

što ukupno iznosi 1.857,84 KM. Sud napominje da je podatke o izdacima Tužilaštva za sačinjavanje nalaza i mišljenja pomenutih vještaka, crpio iz podneska Tužilaštva od 17.01.2024.godine.

ZAPISNIČAR:

Ajla Čeljo

S U D I J A

Ena Žunić Šapčanin

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Kantonalnom sudu u Goraždu u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda. Žalba se podnosi u tri primjerka. Oštećeni može pobijati presudu samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinskopravnom zahtjevu.